

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Onder de Tempelruïne

Nr 2169

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Onder de Tempelruïne

HOOFDSTUK I

DE VLUCHTELINGEN

Het was omstreeks negen uur in de ochtend, toen een man langzaam voortschreed langs een smal bospad, dat zich slingerde door een der woeste wouden van de Indische provincie Nepal, op ongeveer een half uur te paard van Sonaripur, de residentie van de Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash geheten.

De man hield de blikken op de grond gevestigd en scheen iets te zoeken. Hij was een Europeaan, bijna zes voet lang, en buitengewoon breed van schouders. Al zijn bewegingen getuigden van geweldige spierkracht, en dat deden ook

zijn tot de elleboog ontblote armen, zijn stierrennek, zijn benen als pilaren en zijn vuisten als smidshamers. Zijn breed gelaat vertoonde echter een merkwaardig goedhartig en kinderlijke uitdrukking, die eigenlijk in het geheel niet paste bij zijn machtig lichaam, dat onwillekeurig aan dat van een bison deed denken. Hij droeg een lederen rijbroek, hoge kaplaarzen en een sporthemd, dat van voren open was en zijn brede, behaarde borst bloot liet, want het was reeds zeer warm. Hij had een brede lederen riem om het middel, waaraan rechts

een revolvertas en links de schede van een sterk jachtmes was bevestigd.

Het deed zeer eigenaardig en bijna lachwekkend aan, dat deze reus in de linkerhand een rieten mandje droeg, dat men eerder in de hand van een bevallig jong meisje zou hebben gedacht. Nu bukte de reus zich en plukte, met een brede grijnslach op zijn goedig gelaat een vrucht, die wel enigszins geleek op onze bramen, even blauw, maar groter. Hij bekeek de vrucht, alsof er wonder wat aan te zien was, en wierp ze toen in het mandje dat reeds half gevuld was.

De reus floot zacht tussen de tanden en zei, terwijl hij een vergenoegde blik op de inhoud van zijn mandje wierp:

— Dat zal er ingaan als een borrel in een doodgraver! Ik voor mij houd niet van die dingen, maar Mylord schijnt ze lekker te vinden en dat is de hoofdzaak. Mijnheer Brand zegt ook dat zij goed voor hem zijn en daarom loop ik rond als een kind van vijf jaar en pluk dingen, die op bramen lijken en het toch niet zijn.

Hij had onder zijn alleenspraak het pad verlaten en trad nu toe op een verzameling van stenen, half afgebroken zuilen en puin, te midden van de wildernis gelegen. Het was de overblijfselen van een eeuwenoude tempel, lang geleden door brand verwoest, en die oorspronkelijk zeker een grote oppervlakte had beslagen. Thans was er niets meer over dan enige brokken muur van bijna een meter dik, een stuk van een stenen fontein en een grote binnenplaats, bijna geheel overdekt met puin. En dat alles was overwoekerd door onkruid, lianen slingerden zich van de ene muur naar de andere.

De Europeaan scheen hier echter zeer goed de weg te weten, want hij ging fluitend verder en stak de voormalige binnenplaats van de tempel schuins over, totdat hij een der hoeken daarvan bereikte.

Hier stond hij stil, keek aandachtig om zich heen, overtuigde zich dat niemand hem kon bespieden en schoof toen met de voet een zwaar stuk puin ter-

zijde. Hij ontblootte aldus een roestige ring van een zwaar houten luik. Hij trok er aan, het luik opende zich en tegelijkertijd liet de reus een waarschuwend kreet horen.

— Blij dat je terug bent, James, zei een opgeruimde stem. Ik zie het eigenlijk liever niet dat je ons verlaat. Je hebt je toch niet te ver verwijderd?

— Ik heb mij aan het bevel gehouden, mijnheer Brand, antwoordde de reus eenvoudig.

— Niets verdachts gezien?

— Niet in het minst! Wij zijn hier nu al bijna acht dagen, mijnheer Brand en in al die tijd heb ik, als ik mij voorzichtig buiten waagde, nog geen levende ziel gezien. Ik zonder natuurlijk de apen en de papegaaien uit, maar daarvan zijn er dan ook wel wat al te veel; zij maken een heidens kabaal!

Hij was onder het spreken de stenen trap afgedaald, liet het luik zacht achter zich dichtvallen en bevond zich nu in een grote kelderruimte, die spaarzaam verlicht werd door een olielamp, die minstens enige eeuwen oud moest zijn en door een vaardige hand uit koper was gedreven.

Het verwulf werd hier en daar gesteund door mansdikke, met zonderlinge figuren versierde pilaren, in de vorm van reusachtige vazen.

Bij een dezer pilaren lag, op een bed van bladeren en varens, een man uitgestrekt met een bleek, maar energiek gelaat, waarin twee grijze ogen vol schranderheid en geestkracht schitterden. Zijn beide voeten waren omzwachteld en ook een zijner handen was verbonden. Die man was Lord Edward Lister, geheten John Raffles.

Uit het vervolg van dit verhaal zal spoedig genoeg blijken hoe het kwam, dat de Londense gentleman-dief, de langgezochte vijand van Scotland Yard, zich in deze kelder bevond, ver van de beschaving, in een woeste streek, waar het Engelse gezag zich in die dagen nog niet had kunnen doen gelden en waar de Indische Maharaja's als potentaten en alleenheersers optraden, zonder zich

te bekommeren om de Engelse wetten die hen niet kunnen deren.

Hier, als het ware op de drempel van het geheimzinnige Thibet, heerste de Maharaja van Dacca als onbepert meester, beschikkend over dood en leven van zijn onderdanen, gevreesd en gehaat en naar de ogen gezien door de Engelse onderkoning te Bombay, die hem duchtte en ontzien moest, want Ram Kazilbash stond bekend als een vijand van de Engelsen en een geduchte vijand, want hij beschikte over een leger van 6000 welbewapende mannen en men wist dat hij veel invloed uitoefende op de naburige vorsten, die gezamenlijk, als zij verkozen, een leger van 25000 fanatieke Hindoes op de been zouden kunnen brengen.

Niet ver van hem vandaan zat, op een lage driepoot, een schone vrouw, een Hindoese met een zeldzaam blanke huidskleur en blauwzwart haar, dat in een dikke wrong in de nek lag. Zij was allerzonderlingst gekleed, half als man half als vrouw. Het bovenlichaam was bedekt door een gewoon manssport-hemd, dat zeker aan de reus Henderson had toebehoord. De rok was vervaardigd uit niets anders dan een paardendek, met een riem om het middel bevestigd.

De onberispelijk gevormde, kleine voeten met zeer hoge wreef, waren bloot, evenals de benen tot aan de knie.

In de ogen droeg de vrouw twee fijn bewerkte gouden ringen. Haar ogen waren groot en zwart als de nacht en hadden die mystieke gloed, eigen aan de Indische vrouwen.

Zij was klaarblijkelijk van gemengd ras, want zoals gezegd, haar huid was merkwaardig blank en ook de gelaatsvorm herinnerde meer aan die van de Europese vrouwen dan aan die van de Hindoese. Zij zat stil, de handen in de schoot gevouwen, met een glimlach om de volle rode lippen naar de gewonde te kijken.

Maar zodra Henderson was binnengetreden stond zij op, ging hem tege-
moet, nam hem het mandje af en begon de geurige vruchten zorgvuldig te ont-
doen van bladeren en aarde.

Henderson keek even toe en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Hoe staat het er nu mee, Mylord? Hebt u vannacht goed gerust?

— Voortreffelijk, James, ik dank je antwoordde Raffles met een glimlach. Als de genezing zo blijft voortgaan, dan zal ik overmorgen zeker kunnen lopen.

— Gij zoudt reeds genezen zijn, Sahib, wanneer gij u niet voor mij had opgeofferd, zei de vrouw.

Zij had een diepe, klankvolle stem toen zij deze woorden sprak. Zij sprak het Engels uit met een eigenaardige keelklank, die de verrukking had gaande gemaakt van Henderson.

Raffles wendde haar echter het hoofd toe, en vroeg enigszins verbaasd:

— Ik zou mij voor u opgeofferd hebben? Wat meent gij daarmee, Sherah?

— Zoudt gij het waarlijk niet weten? Zijt gij dan reeds vergeten, dat gij u van uw schoenen ontdaan hebt en ze mij te dragen hebt gegeven, toen wij beiden waren opgesloten in die vreselijke torenkamer, waarvan de vloer gloeiend heet werd gestookt?

— Mylord vergeet dergelijke dingen altijd, mevrouw, zei Henderson. Hij heeft natuurlijk ook vergeten, dat hij u het eerst aan het touw bond, dat wij hadden laten zakken, ofschoon hij met blote voeten op die vervloekte vloer stond, neem mij niet kwalijk, dat ik mij zo kras uitdruk. Mijn bloed kookt nog altijd, als ik er aan denk, op welke wijze mijnheer uw echtgenoot, de Maharaja van Dacca, zich op u en op Mylord heeft willen wreken, ofschoon gij beiden zo onschuldig waart als pas geboren kinderen. Ik zeg dat wij hier nooit hadden moeten komen.

— Dat is jouw standpunt, James, maar indien ik hier niet gekomen was, zou ik een zeer belangwekkend avontuur hebben gemist.

— Het is gemakkelijk achteraf iets « belangwekkend » te noemen, bromde Henderson. Is het zo belangwekkend, door een beest van een vent in een toren te worden opgesloten, om daar als jonge hanen te worden gebraden, omdat

die ezel zich verbeeld heeft, dat gij en die dame...

— James, viel Raffles hem op strenge toon in de rede.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, hernam Henderson op beschaamde toon. Ik weet wel dat ik mijn mond voorbij praat, maar het is toch ook al te erg. Wij kwamen hier om oude tempels te bestuderen. Nu geef ik voor mij geen penny om al die oude rommel en al die steenhopen, maar gij en mijnheer Brand zijt nu eenmaal geleerd, en dat is dus tot daaraantoe. Maar in plaats van tempels te bestuderen zijn wij verraden en verkocht door een van die bruine apen, Daoud heette de kerel, geloof ik. Gij hadt nooit naar hem moeten luisteren, Mylord.

— Nu is het mijn beurt om te zeggen, dat men zo iets achteraf gemakkelijk kan beweren, James, liet Raffles zich glimlachend horen. Ik had een week geleden echter volstrekt geen reden om die Fellah te wantrouwen, toen hij mij kwam verzoeken een Engelse dame te redden uit de harem van Ram Kazilbash, die daar tegen haar zin gevangen werd gehouden. Ik kon toen niet weten, dat Daoud een hartstochtelijke liefde had opgevat voor Sherah en dat hij zich op haar wilde wreken, nadat zij hem had afgewezen, door het te doen voorkomen alsof zij met mij een nachtelijk rendez-vous had en vervolgens zijn meester, Ram Kazilbash te waarschuwen, dat zij lievelingsvrouw hem bedreog.

Sherah, de jonge Hindoese, had met gebogen hoofd toegeluisterd en zei nu op dezelfde zachte toon:

— Wij Oosterlingen, gevoelen deze dingen anders dan gij, vreemdelingen. Ram Kazilbash, mijn meester, beschikte over mijn leven, hij mocht mij doden als hij wilde.

— Braden als een piepkuiken ook? riep Henderson woedend uit. En zonder een spoor van bewijs? Als een dolle, die afgaat op de getuigenis van een ja-loerse slaaf? Neem mij niet kwalijk, Madame, maar dan houd ik het toch maar met onze zeden.

— Ook gij doodt uw vrouwen uit jalouzie, ging Sherah voort, zonder het hoofd op te heffen.

— Maar wij poffen ze niet als kastanjes, hernam Henderson koppig. Wij schieten ze neer, wij steken ze hoogstens overhoop, maar wij martelen ze niet. Goede hemel, ik geloof waarachtig dat gij in staat zoudt zijn, weer naar die barbaar terug te keren, zodra gij u weer vrij kunt bewegen!

De vrouw maakte een gebaar van heftige afkeer en riep uit, terwijl haar donkere ogen fonkelden:

— O neen, dat nooit, nooit! Nimmer keer ik weer naar die man terug; hij heeft veel erger gedaan dan mij te hebben willen doden, hij heeft mijn onschuld in twijfel getrokken, hij heeft de getuigenis van een ellendige slaaf hoger gesteld dan die van zijn lievelingsvrouw.

— Dat laat zich tenminste horen, riep de reus uit. Als ik een vrouw was, dan zou ik mij geloof ik, ook nog wel eens bedenken, alvorens ik weer terugging naar een heerschappij, dat mij had willen roosteren.

— Gij moogt in geen geval naar hem teruggaan, liet de rustige stem van Raffles zich horen. Ik kan echter niet inzien, waarheen gij u thans zoudt kunnen begeven. Hebt gij familie, die u zou kunnen beschermen?

— Gij kent de gebruiken van ons land niet, Sahib. Mijn eigen broeder, mijn vader, zou mij meedogenloos weer terugzenden naar de Maharaja, die mij gekocht heeft, wanneer ik een toevlucht bij hen zou komen zoeken. En zelfs al zouden zij mij willen beschermen, zij zouden het niet kunnen, want het zou aanstonds bekend worden, waar ik mij ophield en de soldaten van de heerser zouden mij aangrijpen en weer naar de harem terugbrengen; zij zouden ook mijn vader met de dood straffen, omdat hij ongehoorzaam was geweest en zich tegen de heerser had durven verzetten.

Een ogenblik was het stil in het keldergewelf en men hoorde niets dan het eigenaardige geluid, teweeg gebracht

door de grote krekels, die zich tussen de muurspleten verborgen hadden.

Niemand vertoonde zich ooit in deze ruïne en men kon zich hier dus veilig achten.

Slechts nu en dan en dan nog pas toen er drie dagen verlopen waren, sedert de ontvluchting uit de toren, waagde een der mannen zich naar buiten, teneinde frisse lucht te scheppen en een reebok of een houtduif te schieten.

De jonge vrouw was het eerst genezen, want door de opoffering van Raffles hadden haar voeten slechts weinig geleden. Zij had echter enige dagen zware koorts gehad, maar dat alles was voorbij en zodra zij zelve kon lopen, wijdde zij zich aan de genezing van haar redder, met een toewijding, die voor Charles Brand hoegenaamd geen twijfel overliet, aangaande de gevoelens, welke de jonge vrouw ten aanzien van Raffles bezielde.

HOOFDSTUK II

HET GEHEIME DOCUMENT

Enige uren later verlieten Henderson en Brand, na de nodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen, de kelder onder de oude tempel, teneinde, als het kon, wat wildbraad te gaan schieten voor de lunch.

Raffles had hen echter op het hart gedrukt, zich niet ver te verwijderen en ook zo weinig mogelijk te schieten, teneinde hun aanwezigheid niet ontijdig te verraden.

De twee mannen waren ieder met een Winchester-repeteerbuks, hun revolvers en hun sterke kapmessen gewapend. Zij schreden dwars over de met puin bedekte binnenplaats, waar hier en daar nog brokstukken stonden van de zware pilaren, die het dak van een gaanderij hadden gedragen, die om de binnenplaats heenliep.

Zij bleven aan de voet van een over-eind staand muurgedeelte een ogenblik stilstaan en overtuigden zich, het geweer in de aanslag, dat de omgeving veilig was.

En daarop richtten zij hun schreden naar een open plek in het woud, waar zij, toen zij hier hun kamp hadden opgeslagen, herhaaldelijk op wacht hadden gestaan, teneinde op het wild te

loeren, dat tamelijk overvloedig was in deze streken.

Zij namen thans de grootste voorzichtigheid in acht, want de tegenwoordigheid van een tijger had hen ongerust gemaakt.

De twee jagers bevonden zich hier op de grens van de onafzienbare, woeste en bijna ontoegankelijke «jungle», door Rudyard Kipling op zo meesterlijke wijze bezongen.

Het was dus zaak voorzichtig te zijn en oren en ogen goed de kost te geven.

De beide mannen waren de open plek juist genaderd, toen zij plotseling als aan de grond genageld bleven staan.

Aan de overzijde van het grasveld, dat hier ongeveer tachtig meter breed was, liep, blijkbaar zonder zich enig gevaar bewust te zijn en zonder de twee mannen op te merken, een reusachtige tijger.

Het was een koningstijger van de grootste soort, prachtig gestreept en die zeker drie meter mat van de neus tot het puntje van de staart. Het dier liep met de wreede kop naar de grond gebogen en scheen een spoor te volgen. De staart zwiepte heen en weer.

Henderson vroeg op zacht fluisterende toon aan Brand:

— Wilt gij schieten, mijnheer Brand? Van ons beiden hebt gij zeker de meest vaste hand.

Zonder te antwoorden hief Brand zijn buks op. Hij drukte de kolf tegen de schouder en mikte zorgvuldig op de kop van het dier.

Maar alsof de tijger door zijn instinct gewaarschuwd werd, nam hij eensklaps een geweldige sprong, die hem bijna acht meter verder te midden van het struikgewas deed neerkomen en een seconde later was er van het koninklijke dier niets meer te bespeuren.

Zij gingen nog een weinig verder de wildernis in, thans zeer op hun hoede, want de ontmoeting met de tijger had niet nagelaten indruk op de beide jagers te maken.

Eindelijk ontdekte Brand een klein aardvarken, dat haastig wegsnelde, maar dat door zijn kogel achterhaald werd. Henderson laadde het dier op zijn stevige schouders en de terugweg werd aanvaard.

Ongeveer een uur later betraden zij opnieuw de binnenplaats van de in puin gevallen tempel. Zij hadden de binnenplaats ongeveer voor de helft overgestoken, toen Henderson plotseling onbeweeglijk bleef staan met een uitdrukking van afgrijzen op zijn gelaat.

Hij staarde naar iets op de grond en toen Brand de richting van zijn blik volgde, zag hij met ontzetting een kleine slang met een driehoekige, enigszins afgeplatte kop en boosaardig fonkelende ogen snel op de reus toeschuifelen door het droge, korte gras, dat hier tussen de stenen woekerde. Het was een diamant-adder, een van de vergiftigste slangen, die er in India te vinden zijn en wier beet onherroepelijk de dood brengt.

Henderson uitte een doffe kreet, liet het aardvarken vallen en maakte een wanhopige sprong achterwaarts, om zich buiten het bereik van het afschuwelijke kruipdier te stellen, dat zich met luid gesis bijna rechtstandig op zijn staart verhief en zich op de reus wilde wer-

pen. Henderson tuimelde achteruit, struikelde over een stuk steen en bonsde tegen een der zuilen aan, een stuk van bijna anderhalve meter hoog. Henderson was een zeer zwaar man, de zuil stond wat wankel en stortte om, toen hij er met zijn volle gewicht tegenviel.

Zich op zijn staart voortbewegend, naderde de moerasadder de liggende Henderson.

Maar Brand had zijn tegenwoordigheid van geest gelukkig spoedig herregen. Snel als de gedachte trok hij zijn zwaar kapmes, bestemd om er lianen mede door te hakken, en met een enkele slag hieuw hij het giftige reptiel in twee stukken. Hij vertrapte de kop van het giftige monster onder zijn hiel en wendde zich toen tot Henderson, die op zijn partes posteriores was gaan zitten en wiens bleek gelaat verried, welke angsten hij had doorstaan.

Hij stak Henderson de hand toe, om hem te helpen opstaan, toen zijn blik viel op de omgevallen zuil.

Deze bestond uit ronde stukken van omstreeks anderhalve voet dikte, die op elkander waren gestapeld. Zij waren door de reus bij zijn val allen van hun plaats geschoven en op de grond terecht gekomen en daardoor was de onderste steen ontbloot. En in het midden daarvan ontwaarde de verbaasde Brand een cirkelronde opening, waarin een voorwerp stak, dat hij niet aanstonds kon thuisbrengen. Het leek een stuk bamboe te zijn, of in ieder geval iets dat er veel op geleek. Hij kwam nader en zag dat het gat bereikt kon worden, door een loszittend gedeelte van de onderste ronde steen, bijna zo groot als een hedendaagse molensteen, maar wel tienmaal zo dik, van zijn plaats te trekken. Dat hoefde thans echter niet meer, omdat de dekstenen allen van hun plaats waren geraakt.

Brand bukte zich, nam het langwerpige voorwerp uit het gat en bekeek het aandachtig.

— Wat hebt gij daar toch, mijnheer Brand? vroeg Henderson.

— Dat mag de drommel weten, James. Maar dat is wel zeker, dat die diamantslang oorzaak is geweest, dat wij een heel zeldzame vondst hebben gedaan. Laten wij het aanstonds aan Mylord gaan tonen.

— En zou dat ding oud zijn, dat gij daar in de hand hebt, mijnheer Brand?

— Heel oud, James, ik taxeer wel 5000 jaren en misschien nog ouder.

Henderson zette grote ogen op, maar zei niets, liep op het luik toe, trok het open en riep naar beneden, als om Raffles gerust te stellen:

— Alles in orde hier boven. Het was maar een grapje van mij.

Hij begon de stenen trap af te dalen, door Brand op de voet gevolgd.

— Mag ik weten waarom jullie je aankomst hebt menen te moeten aankondigen door de nabootsing van een onweer? vroeg Raffles.

— Neem het ons maar niet kwalijk Edward, zei Brand half lachend, half ernstig. Het was onze schuld niet, het was de schuld van een adder.

En hij vertelde met enige woorden wat er zoeven op de binnenplaats van de tempel was voorgevallen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd en riep nu vol belangstelling uit:

— Dat is zeker de vreemdste zaak, waarvan ik ooit gehoord heb. Ik zou jullie in overweging willen geven de binnenplaats eens grondig te onderzoeken, want misschien huist er nog wel meer dan dat giftige gebroed. Ik heb middelen tegen slangenbeten bij mij, maar tegen de beet van de diamantslang sta ik machteloos. Wanneer men er niet in kan slagen onmiddellijk de beet met een gloeiend ijzer uit te branden en het vlees daarom heen weg te snijden, dan is het slachtoffer onherroepelijk ten dode gedoemd. Maar laten wij die slang rusten en toon mij het voorwerp eens, dat jullie op zulk een bijzondere wijze in de geheime bergplaats van die zuil hebt gevonden.

— Hier heb je het, ik houd het voor een stuk bamboe en ik geloof dat er iets in zit, zei Brand, terwijl hij het gele

voorwerp dicht bij zijn oor heen en weer schudde.

Hij stak het vervolgens Raffles toe, die het enige ogenblikken aandachtig bekeek en daarna zijn ogen met een eigenaardige uitdrukking op het gelaat van de jonge man vestigde.

— Bamboe? Neen neen, Charles, daarin vergis je u. Het is het zuiverste goud dat ik ooit gezien heb.

— Goud? riep Brand vol verbazing. Maar dan is het een koker. Kijk eens gauw wat er in zit?

Raffles wreef de koker, die omstreeks een voet lang was en een paar duim in doorsnede mat, een paar malen over het leder van zijn rijbroek en toonde toen de glanzende plek aan Brand, terwijl hij zei:

— Ik geloof niet dat bamboe op deze wijze zou schitteren. Het is wel degelijk goud en zeer fraai bewerkt op de koop toe. Ik denk dat dit voorwerp afkomstig is uit de tijd toen de Mongolen hier nog meester waren. Vooral de priesters hadden het in het versieren van gouden en zilveren voorwerpen tot een buitengewone hoogte gebracht. Kijk eens naar die prachtige voorstellingen van vogels, herten, paarden en honden. Hier is een gehele reeks van zinnebeelden en dit zijn tekens, die ik niet ken.

Sherah was langzaam naderbij gekomen en zei nu op bescheiden toon:

— Misschien... als ge mij zoudt willen veroorloven Sahib, die tekens eens te bezichtigen... ik ben een Hindoese.

— Dat is waar, Sherah, tot wie zouden wij ons beter kunnen wenden, dan tot u, zei Raffles snel. Kunt gij mij zeggen wat die tekens beduiden?

De jonge vrouw had de gouden koker uit de handen van Raffles aangenomen, bekeek de tekens enige ogenblikken en zei toen:

— Het zijn de zeven Openbaringen van Brahma. Zij stellen voor Liefde, Zelfverloochening, Armoede, Opoffering, Medelijden, Onderdantigheid en Goedheid.

Zij gaf de koker terug, na de tekens nog een te hebben bekeken en Raffles

bedankte haar met enige vriendelijke woorden.

Hij trachte nu te ontdekken, hoe de koker gesloten werd, maar het duurde geruime tijd alvorens hij, verborgen in een versieringsmotief, een uiterst fijn stiftje had gevonden, niet dikker dan een speld, hetwelk hij omlaag drukte. Thans kon hij zonder moeite het bovenste geelte van de koker losschroeven.

Henderson en Brand waren genaderd en keken in grote spanning toe. De koker bevatte een opgerold stuk perkament, dat uitnemend geconserveerd was en waarop de tand des tijds geen vat scheen te hebben gehad, hetgeen ook niet verwonderlijk was, want het was steeds volkomen van de lucht afgesloten geweest en veilig bewaard in het binnenste van de stenen pilaar.

Raffles ontrolde het dikke perkament en zag dat het met eigenaardige tekens overdekt was.

— Wat stelt het voor, Mylord, vroeg Henderson ongeduldig.

— Het is schrift, James, antwoordde Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens overgaan tot de bestudering van dit document.

Raffles had het perkament tussen de vingers uitgespreid en bekeek het met de grootste aandacht. Het was beschreven met eigenaardige karakters, die hij aanstonds als sanscrit herkende. Raffles had deze taal bestudeerd en toch was het hem volkomen onmogelijk, de betekenis te raden van deze tekens. Zij waren op het papier getekend of geschilderd met zwarte inkt, die nog slechts zeer weinig verbleekt was. In het midden van de achterzijde van het perkament was een soort plattegrond getekend, voorzien van iets, dat zeker een verklarend bijschrift moest betekenen, maar dat voor Raffles vooralsnog een duister raadsel was.

HOOFDSTUK III

DE SCHAT

Een ogenblik bleven Raffles en Brand verbaasd over het perkament heengebogen.

Toen onderzocht Raffles het stuk wat nauwkeuriger en zei na enige ogenblikken op zachte toon:

— Ik geloof, dat we hier een zeer merkwaardige vondst hebben gedaan, Charles. Te oordelen naar de lettertekens van dit stuk, moet het op zijn minst enige duizenden jaren oud zijn. Wanneer ik mij niet vergis, dan werden deze tekens speciaal gebruikt door de Mongoolse priesters, die ook in deze

streken oppermachtig waren en pas veel later werden verdreven tot aan gene zijde van de huidige Chinese grens.

— Ik zag het voor sanscrit aan, Edward.

— Daar heeft het ook zeer veel van mijn waarde.

De jonge Hindoese was naderbij gekomen en zei nu met zachte stem, nadat zij het schrift gedurende enige tijd had bekeken:

— Wilt gij mij een opmerking veroorloven, Salib?

— Natuurlijk, Sherah!

— Dan zou ik u willen zeggen, dat deze taal het Páli is, dat is de taal van de canonieke boeken der zuidelijke Bhoedhisten.

Raffles en Brand wisselden snel een blik met elkaar en keken toen de jonge vrouw, in wier wangen een zachte blos was opgestegen, aandachtig en nieuwsgierig aan.

— Het verbaasd u, dat ik dit weet Sahib, maar ik moet u zeggen, dat mijn vader mij, voor ik in de harem van Ram Kazilbash kwam, een goede opvoeding heeft doen geven. Hij zelf was een beroemd taalvorser, die door vele Europese geleerden geraadpleegd werd, die naar ons land waren gekomen, om een studie van de taal te maken en hij bracht op mij een liefde over voor het onderzoek van onze oudste talen. De Maharaja bezat een zeldzame bibliotheek van oude geschriften en in het begin van mijn verblijf in de harem heb ik vele van die oude, vergeelde manuscripten doorbladerd.

— Gij kunt u dus niet vergissen in de aard van dit geschrift? vroeg Raffles.

— Neen, Sahib, ik vergis mij niet. Dit stuk is inderdaad in Páli geschreven. Het oudste Indische schrift, hetwelk gij, Europeanen, kent, dateert uit de derde eeuw voor Christus, maar de boekerij van de Maharaja bevat geschriften, die nog ouder zijn en dit stuk is stellig ook minstens een paar eeuwen ouder.

— Zoudt gij dan menen, dat gij dit stuk zoudt kunnen ontcijferen? vroeg Raffles.

Hij had haar het perkament in de handen gegeven en de jonge vrouw liet er enige ogenblikken haar blikken over dwalen.

Toen zei zij langzaam :

— Het is geheimschrift, Sahib en het zal niet zo spoedig gaan, daar zult gij op moeten rekenen.

— Wij hebben tijd in overvloed, She-rah, hernam Raffles glimlachend, neem dit stuk en onderzoek het met aandacht. Ik zou zeer gaarne de inhoud kennen; ik ben zelf een zeer groot liefhebber van de taalstudie en wie wet welke merk-

waardige bijzonderheden dit stuk bevat.

— Ik zal trachten u tevreden te stellen, Sahib.

Zij trok zich met het stuk perkament terug in een hoek van het keldergewelf, maar niet dan nadat zij met vaardige en zachte hand de verbanden vernieuwd had om de verbonden voeten van de man, die haar het leven had gered.

Zij zat daar uren achtereen zo stil, terwijl slechts nu en dan het perkament in haar handen even bewoog en alleen haar lippen onafgebroken prevelde, alsof zij in zichzelf sprak.

Intussen had Brand aan Raffles het avontuur met de tijger verhaald, zo spoedig gevolgd door de ontmoeting met de moerasadder, die zulke vreselijke gevolgen had kunnen hebben en die op zulk een zonderlinge wijze geleid had tot de ontdekking van het document.

Raffles had aandachtig toegelusterd en zei, toen Brand zijn verhaal beëindigd had :

— Ik wilde wel dat ik reeds weer het gebruik over mijn voeten terug had, Charles, want de toestand begint steeds gevaarlijker te worden. Wanneer het wilde gedierde eenmaal ons spoor heeft gevonden, dan zullen wij hier een ware belegering moeten doorstaan, en dan is er nog een ander groot gevaar, en dat dreigt niet van de kant van de tijgers, maar van die van een menselijk wezen dat nog meer te vrezen is, omdat het nog bloeddorstiger is en nog wreder

— Je bedoelt Ram Kazilbash? vroeg Brand.

— Ja, hem bedoel ik. Hij is een zeer wraakzuchtig man, en wij mogen er niet op rekenen, dat hij zo spoedig zijn pogingen zal opgeven, om niet alleen zijn lievelingsvrouw, maar ook de mannen in handen te krijgen, die hem zo zwaar hebben beledigd, en hem zijn buit hebben ontfroefd. Ik ben er van overtuigd, dat nu nog zijn soldaten het gehele land aflopen om ons weer in handen te krijgen. Zeg mij eens, Charles, heb je deze kelder reeds eens grondig onderzocht?

— Zo grondig als men maar wensen kan, antwoordde de jonge man. Hij is

ongeveer 60 meter diep en 40 meter breed, uit zeer zware, vierkante stenen opgemetseld, en het verwulf wordt geschraagd door en twaalfstal fraai bewerkte zuilen, juist zoals die, waartegen je geleund ligt. Het zijn zeer zware pilaren, in de vorm van een dikbuikige vaas, met korte hals, en geschulpte rand.

— Heb je er volstrekt niets gevonden, niets hetgeen je een denkbeeld kon geven van hetgeen er vroeger in deze kelder bewaard werd?

— Toch wel, Edward. Ik vond juist van ochtend in een der hoeken een stenen vat, zorgvuldig afgedekt, en toen ik de deksel verwijderde, bleek dat vat de kostelijkste wijn te bevatten, die ik ooit geproefd heb.

— Dat is geen wonder, Charles, men kan hier inderdaad van een goed belegen wijntje spreken, zei Raffles glimlachend. Het moet namelijk 25 eeuwen oud zijn. Je moet me er aanstonds een beker van laten proeven. Nu, dan hebben wij hier misschien eenvoudig te doen met een soort provisiekelder, waar de priesters de offergaven opstapelden welke door het volk aan de Goden werden gebracht. Hoe belangwekkend de plek echter is, ik zou liever wensden dat wij haar konden verlaten, want op de duur moet dit verblijf onder de grond schadelijk voor onze gezondheid zijn.

De beide vrienden bleven nog geruime tijd met elkaar spreken, terwijl Henderson de eenvoudige maaltijd bereidde, aan de voet van de trap, nadat hij het luik met een stuk hout had opgezet, zodat de rook van het kleine houtvuur gemakkelijk door de opening kon ontwijken.

De dag verliep verder zonder dat zich enig incident voordeed, maar diezelfde nacht klonk het gebrul van de koningstijger dreigend dichtbij; het wilde dier rook zonder enige twijfel de aanwezigheid van mensen.

Raffles was er zelfs van overtuigd, dat het dier zich vlak boven de kelder moest bevinden, en snuffelend heen en weer liep, op zijn zachte voetzolen, door de bouwval van de oude tempel.

Die dag echter vond Sherah de sleutel van het geheimschrift niet, en ook de volgende dag zocht zij vruchteloos en onafgebroken, zelfs onder de maaltijden, ofschoon Raffles haar reeds dringend had verzocht, zich niet al te zeer in te spannen.

Intussen genazen de wonden van Raffles zeer voorspoedig, en op de derde dag na het vinden van het document kon hij reeds, geleund op de schouder van Brand enige malen de kelder op en neer lopen.

Toen hij zich weer op zijn sponde neerliet, zei hij:

— Morgennacht vertrekken wij Charles.

— Dat is toch veel te vroeg, Edward, riep Brand verschrikt uit. Je kunt nog onmogelijk geheel genezen zijn morgen.

— Morgennacht vertrekken wij! Onze toestand wordt hier onhoudbaar en wij moeten tot iedere prijs trachten te vluchten.

— Vergeet je dat wij geen paarden hebben?

— Die moeten wij zo spoedig mogelijk zien te krijgen en geeft men ze ons niet goedschiks, of zouden wij ons veraden door rijdieren te kopen, dan nemen wij ze! Wij moeten natuurlijk paarden hebben, want zonder die dieren kunnen wij onmogelijk de dichtst zijnde spoorlijn bereiken.

Een luide kreet deed hem ophouden en verschrikt omzien naar Sherah, die reeds uren lang zwijgend in haar hoekje zat en het geheime document bestudeerde met een hardnekkige ijver, die door niets aan het wankelen was te brengen.

— Ik heb het gevonden, Sahib, ik heb het gevonden, riep zij uit. Het is mij gelukt het geheimschrift te ontraadse-len.

— Wanneer ik daar verheugd om ben, Sherah, dan is het in hoofdzaak, omdat jij thans uw ogen en uw hersens niet meer behoeft in te spannen, hernam Raffles glimlachend. Ik bewonder uw schranderheid en ik zou gaarne verne-men wat de inhoud is van het document.

De jonge vrouw had de oplossing van

het raadselschrift op een stuk papier geschreven.

Zij nam nu met onnavolgbare bevaligheid aan de voeten van Raffles plaats en las met haar diepe, klankvolle stem het volgende voor :

« In het jaar 4913 hebben de priesters van Bhoedha hier, op deze plek, te midden van de eeuwige wildernis hun tempel gesticht. Te zelfder tijd bouwden zij het huis van Vishnoe, hetwelk gelegen is op een uur gaans van deze plek, wanneer men het bospad volgt, dat zich door het woud kronkelt. De mens is sterfelijk en wij willen onze schatten, door de gelovigen geschonken, toevertrouwen aan de schoot der aarde, want de tijden zijn somber van dreigend gevaar, en wij moeten op alles voorbereid zijn. Weet, o sterveling, die dit vindt, waar wij deze schatten verborgen hebben. Daal de trap af, die naar de kelder voert, onder deze binnenplaats gelegen. Richt uwe schreden naar de zevende pilaar aan uwe linkerhand. Verschuif de Lelie van de Bhoedha, wiens beeltenis is aangebracht aan de voet van deze pilaar. Daal af in de opening die zich zal vormen. Een gang zal zich voor u uitstrekken welke deze tempel verbindt met die van Vishnoe. Halverwege deze gang is, in een kleine nis ter rechterzijde, en bronzen beeld van Siva geplaatst. Til dit beeld van zijn plaats en druk de stift omlaag, die gij zult ontwaren in het midden van de holte, door het beeld bedekt. Dan zal de schat des tempels u zijn. »

Raffles en zijn beide lotgenoten hadden met de grootste aandacht geluisterd naar de voorlezing van dit eigenaardige stuk, duizende jaren geleden geschreven en zo goed bewaard, alsof het gisteren geweest ware.

— Het klinkt bijna als een sprookje, zei Charles Brand op zachte toon.

Sherah had haar zwarte ogen naar Raffles opgeheven en stak hem het papier toe, terwijl zij met een zachte glimlach zei :

— De tempelschat is u, Sahib!

— En gij zoudt ze mij afstaan, Serah, aan mij, de vreemdeling, de Engelsman? vroeg Raffles langzaam.

— Gij hebt mij het leven gered, Sahib, gij hebt u voor mij willen opofferen. Gij hebt het eerst aan mij gedacht, toen uw vrienden ter hulp kwamen opdagen. Ik wens dat die schat aan u zal toebehoren. Och, kon ik slechts op een andere wijze mijn dankbaarheid getuigen.

De jonge vrouw had het op zulk een hartstochtelijke toon gezegd, dat Brand in een oogenblik begreep wat er in het hart van de jonge vrouw omging.

Hij wierp een zijdelingse blik op Raffles, maar deze keek zwijgend, met samengeknepen lippen op de schone Hindoese neer en zei slechts :

— Ik deed niets anders dan mijn plicht, Sherah; iedere andere man, die naam waardig, zou juist zo gehandeld hebben als ik het deed. Maar komaan wij willen eens zien in hoeverre dit geheidschrift de waarheid spreekt. Gij gevoelt u toch zeker krachtig genoeg om ons te vergezellen, Sherah?

— Ja, Sahib, ik wil u niet alleen laten.

— Op weg dan, beval Raffles. Wapent u vrienden, al denk ik, dat dit een overbodige voorzorg zal zijn.

— Misschien wel niet zo overbodig Edward; vergeet niet, dat wij de kelder onbewaakt moeten achterlaten en dat degene, die hier binnendringt, zich wel eens van onze wapens zou kunnen meester maken.

— Je hebt gelijk; wij zullen alles medevoeren en de sporen van ons verblijf hier zoveel mogelijk uitwissen, hernam Raffles.

Dadelijk togen allen aan de arbeid om de bewijzen van hun verblijf in de kelder zoveel mogelijk te vernietigen. De half verkooolde takken van het houtvuur, waarboven Henderson de maaltijden gereed placht te maken, werden in een hoek bijeengeschoven, de wapens werden omgehangen, de tent en het eetgerei werden in de duisterste hoek verborgen en ten slotte werden de lampen gedoofd.

Bij het licht van de elektrische zaklantaarn van Charles Brand, begaven allen zich naar de zevende pilaar, die uiterlijk volkomen gelijk was aan alle anderen. Raffles bukte zich, zocht naar het Bhoedhabeeld, vond de Lelie, verschoof deze heilige bloem een weinig en aanstonds viel een stuk van het benedenste gedeelte van de pilaar, die gedeeltelijk hol bleek te zijn, terug. Zij staarden in een nauwe opening, waaruit een duffe bedompte lucht hen tegemoet kwam.

— Ik eerst afdalen, James, zei Raffles.

En met deze woorden nam hij in zittende houding op de vloer plaats, stak de benen door het gat, tastte even rond en kreeg de bovenste trede van een smalle, stenen trap onder de voeten. Hij schoof zich verder door de opening en was even later uit het gezicht verdwenen. Zijn stem scheen van heel ver te komen, toen hij riep:

— Kom, Sherah, ik zal licht maken met mijn lantaarn.

Het volgende ogenblik drong het schijnsel van zijn elektrische zaklantaarn door de vierkante opening naar buiten en bij het licht daarvan daalde de Hindoese behoedzaam langs de smalle stenen trap van twintig treden omhoog.

Na haar volgde Charly Brand, die al heel weinig moeite had met de afdaling en ten slotte kwam Henderson, wiens hijgend geblaas en geproest maar al te duidelijk bewezen, dat de opening voor zijn zwaar lichaam eigenlijk niet berekend was.

Een ogenblik later vonden allen zich verenigd aan het begin van een onderaardse gang, ongeveer een meter breed en iets meer dan anderhalve meter hoog, zodat allen in gebukte houding moesten lopen.

De kalk was klaarblijkelijk van uitnemende hoedanigheid geweest en van verzakkingen viel niets waar te nemen.

De wanden zowel als de vloer waren kurkdroog en geen enkel vochtdeeltje scheen in de gang te hebben kunnen doordringen.

De tunnel was kaarsrecht en zeer ge-

makkelijk te begaan, want de voet vond geen enkele oneffenheid.

Zwijgend gingen zij verder, tamelijk snel, totdat Raffles, die vooraan liep, eensklaps stilstond en op half gedempte toon beval:

— Halt! Hier is de nis en daar is het beeld van Siva!

Inderdaad, men bevond zich hier voor een tamelijk grote uitholling in de rechterwand van de onderaardse gang, waarin een soort altaar was geplaatst door een kunstenaarshand uit brons gesmeed en in het midden daarvan verhief zich een standbeeld der Godin Siva van hetzelfde metaal.

Henderson werd te hulp geroepen en het viel de reus al heel gemakkelijk, het beeld, dat niettemin bijna 150 kilo woog, van zijn plaats te tillen en naast het altaar op de vloer te zetten.

Een cirkelronde opening van omstreeks een voet doorsnede, werd in de bovenzijde van het altaar zichtbaar.

Raffles hield er zijn lantaarn boven en had al zeer spoedig in het midden een koperen stift ontdekt.

Hij drukte er met kracht op en met een zacht knarsend geluid draaide eensklaps het gehele altaar om een onzichtbare spil in de achterwand van de nis en maakte aldus een opening in die wand vrij van omstreeks een halve meter breedte en een meter hoog.

Raffles, die haastig achteruit had moeten springen, om niet door het zware altaar te worden getroffen, hurkte neder en liet het schijnsel van zijn lantaarn door de opening in een kleine, gemetselde kelder vallen, die geen andere uitgang had dan het zoeven ontdekte gat.

Rondom tegen de wanden stonden met koper beslagen en met het vel van kaaimannen overtrokken koffers, afgewisseld met meterhoge bronzen en zilveren vazen.

Raffles wenkte zijgend en verdween door de opening, door zijn drie tochtgenoten gevolgd. Zij bevonden zich in een klein vertrek, zuiver vierkant, ongeveer twee en een halve meter breed en twee meter hoog, zodat zij er allen gemakke-

lijk recht op konden staan. Raffles trad op een der koffers toe en sloeg het deksel terug. Het inwendige was tot halverhoogte gevuld met gemunt goud...

Hij wierp een blik in de zilveren vaas, die er naast stond, stak er de hand in en toen hij die gesloten weer terugtrok en opende, lagen er op de palm een twaalftal der schoonste safieren, waarop zijn bewonderend oog nog ooit gerust had.

— De schatten van Aladin, mompelde Brand, die reeds heel veel dergelijke zaken had gezien en niettemin verbleekte van ontroering bij het zien van deze ongehoorde rijkdom.

Want de vaas, waarin Raffles de hand had gestoken, was tot bijna het midden gevuld met deze heerlijke stenen en hij schatte de waarde van de safieren alleen op ruim een half miljoen pond sterling.

Een tweede vaas bevatte onberispelijk geslepen diamanten, afwisselend in grootte, van die van de erwt tot die van het duivenei en Henderson verklaarde naderhand, dat hij er letterlijk «van op zijn benen stond te trillen».

Bij handen vol tegelijk kon Raffles de diamanten uit de vaas putten, steeds meer, steeds meer, tot er voor een waarde van vele millioenen op het deksel van een der kotters was uitgespreid...

De Grote Onbekende zelf was zo onder de indruk, dat hij geen woord sprak.

Voor Sherah echter scheen deze vondst een der gewoonste zaken der wereld te zijn.

Zij keek nauwelijks naar de diamanten, naar de robijnen en amathisten, naar de topazen en de smaragden om, haar zwarte ogen keken slechts naar het gelaat van Raffles...

HOOFDSTUK IV

DE TIJGER

Raffles dacht er evenwel niet aan, reeds thans een soort inventaris op te maken van de inhoud dezer wonderlijke schatkamer.

Dat zou zeker enige uren ophouden en hij wilde eerst zien waarheen de tunnel hem zou voeren; het kon misschien van nut zijn te weten, op welke plek van de tempel van Vishnoe zij uitmondde.

De edelstenen werden dus weer in de vazen gedaan, de koffers, die gouden munten, gouden vaatwerk, zilveren en gouden staven en andere prachtige kunstvoorwerpen bevatten, werden weer gesloten en allen verlieten de schatkamer, om de tocht door de tunnel voort te zetten.

Er werd weinig gesproken, want allen waren onder de indruk van hetgeen zij zoeven hadden gezien.

Daar bevonden zich schatten, waarmede de Grote Onbekende duizenden gezinnen gelukkig zou kunnen maken.

Na twintig minuten te hebben gelopen, hield de onderaardse gang plotseling op. De rechterwand eindigde hier in een zeer steile, stenen trap met smalle treden, en toen Raffles het licht van zijn lantaarn naar boven richtte, kon hij geen enkele opening zien.

— Wacht hier even op mij, zei hij, zich tot zijn tochtgenoten wendende. Ik moet zien, waarheen deze trap ons voert.

Hij hing zijn lantaarn aan een knoepsgat van zijn jachtbuis en begon de trap niet zonder moeite, te bestijgen. Maar eindelijk kon hij niet verder, want de trap versmalde zich nu zodanig, dat er geen plaats was om ergens de voet te zetten.

Toch moest hier ergens een uitgang zijn, dat begreep hij zeer goed. Hij bekeek dus de wand rondom zich aandachtig, en na enig zoeken meende hij een uitsteeksel te hebben ontdekt, hetwelk hij trachtte te verschuiven.

Het lukte hem pas na veel moeite het uitsteeksel een weinig in te drukken, en op hetzelfde ogenblik sprong er een kleine deur open, waar doorheen flauwtjes het daglicht naar binnen drong.

Voorzichtig stak Raffles het hoofd naar buiten en keek toen verwonderd rond.

Hij zag een met marmeren platen bekleden wand op ongeveer vijf voeten van zijn gelaat verwijderd, en links en rechts, maar veel verder, vielen zijn blikken op een dergelijke wand.

Hij waagde het er op door de gevormde opening naar buiten te kruipen, en nu pas bleek het hem waar hij zich bevond: de smalle trap had toegang gegeven tot het binnenste van het geweldig grote beeld van Vishnoe, en zij eindigde in het voetstuk, waarop de Godin geplaatst was.

Wat hij zoeven gezien had, waren de zijwanden en de achterwand van de grote tempelzaal, waar hij op die noodlottige avond Sherah voor het eerst gezien had. Hij luisterde aandachtig, maar toen hij volstrekt niets hoorde, hief hij voorzichtig het hoofd op, totdat hij kon heenzien over de rand van de lage, gebeeldhouwde wand, die de altaarruimte van het overige van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was ledig.

Hij keerde naar de opening terug en riep op zachten toon zijn metgezellen, die een voor een met behoedzaamheid

door de nauwe opening naar buiten klommen. Een ogenblik later waren zij alle vier in de tempelzaal verenigd.

Raffles deed de kleine deur in het benedenstuk van het afgodsbeeld zorgvuldig dicht, na zich te hebben vergewist van de wijze, waarop men ze van buiten weer kon openen en daarop begaven hij en zijn metgezellen zich met grote voorzichtigheid door de tempelzaal naar het voorportaal, dat ook geheel eenzaam en verlaten lag.

Raffles trad het eerst naar buiten en wierp een blik om zich heen.

Niets liet zich zien. De zon daalde langzaam naar de kim en over een uur zou de duisternis zijn ingetreden. Toen wendde hij zich tot zijn metgezellen en zei op ernstige toon:

— De ontdekking van deze onderaardse gang kan ons van groot nut zijn, vrienden, in geval wij onverhoeds zouden worden overvallen. Ik geloof dat thans niets meer in de weg staat aan onze vlucht, maar eerst moeten wij ons hier op verscheidene dagreizen afstand van paarden voorzien, want wij zijn van de dichtst bijzijnde spoorlijn.

— Hoe komen wij aan paarden? vroeg Brand.

— Ik zal ze gaan halen.

— Dan stelt gij u aan het grootste gevaar bloot, Sahib, riep Sherah uit. Gij kunt er van overtuigd zijn, dat Ram Kazilbash overal zijn spionnen heeft uitgezonden, die de wegen bewaken en zij zullen u aanstonds gevangen nemen. En dan kan uw lot niet twijfelachtig zijn: de Maharaja zal u laten dood martelen. En ditmaal zal hij wel zorgen, dat gij hem niet kunt ontsnappen.

— Ik zal mij weten te vermommen, Sherah, zei Raffles. Wanneer ik mij kleed in de landsdracht, dan zal men mij niet zo spoedig ontdekken. Gelukkig spreek ik uw taal vrij goed en ik zal de dichtst bijzijnde plaats, Dailak, weten te bereiken om daar paarden te kopen. Het moet morgen geschieden, zo vroeg mogelijk, opdat ik nog in de loop van de dag terug kan keren.

— Laat mij u dan vergezellen. Ik ken hier de wegen beter dan gij, ik zal on-

mogelijk kunnen verdwalen en ik zal u geleiden.

— Neen, Sherah, want gij zoudt aanstonds worden herkend. Gij moet bij mijn twee vrienden blijven; het is werkelijk beter.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Brand, toen Sherah zwijgend achteruit trad.

— Terugkeren en alles voor onze vlucht in gereedheid brengen, antwoordde Raffles kortaf. Ik zal ook een pakpaard meebrengen, want wij zullen wel enige malen moeten kamperen, alvorens wij een station hebben bereikt van de spoorlijn.

— Gaan wij weer door de onderaardse gang terug?

— Ja.

— En de schat?

— Wij zullen medenemen wat een sterk paard kan dragen, en het overige zullen wij komen halen als de omstandigheden wat gunstiger zijn. Komt, vrienden, wij moeten thans de handen uit de mouwen steken, zonder een ogenblik te verliezen.

Maar op het ogenblik, dat het viertal de tempel wilde binnengaan, liet zich in de onmiddellijke nabijheid van het gebouw een vreselijk gebrul horen.

De struiken kraakten en het volgende ogenblik stond een reusachtige tijger met zwiepende staart en fonkelende ogen in het midden van de open plek, die zich voor de tempelingang bevond.

De verschijning van de tijger had zo plotseling plaats gevonden, dat allen er volkomen door verrast waren.

Raffles rukte zijn buks van de schouder, legde aan, mikte even op het dier en gaf vuur. Maar reeds had het monster zich gebukt en de volgende seconde vloog de tijger met een ontzaglijke sprong op en wierp zich op Sherah, die het dichtst bij had gestaan, terwijl te kogel nutteloos in een boom drong.

De ongelukkige vrouw slaakte een hartverscheurende kreet. De tijger had haar alleen door zijn gewicht omgeworpen, zoals een stormwind een strohalm neerslaat en sloeg een zijner

machtige klauwen in de tedere schouder van de jonge Hindoese.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

Hij wierp het geweer weg, dat thans nutteloos was, daar hij moest vrezē, ook de jonge vrouw met zijn kogel te treffen, trok zijn breed en sterk jachtmes en trad onverschrokken op de tijger toe.

Het roofdier, dat zich juist gereed maakte, zijn scherpe slag tanden in de hals van zijn slachtoffer te begraven, hief de kop op, stiet een daverend gebrul uit, terwijl hij de grond met zijn staart geselde en keek deze nieuwe vijand met zijn grote, groene ogen woest aan.

Zonder zich te bedenken, wierp Raffles zich boven op de tijger en het volgende ogenblik stak hij zijn jachtmes tot aan het gevest in de nek van het roofdier.

De gewonde tijger liet een gebrul horen, dat mijlen ver in het rond moest zijn gehoord, schudde Raffles van zich af, alsof hij een kind geweest ware, sprong op en wilde zich op zijn aanvaller werpen, die enige passen ver was weggerold. Maar vóór het dier de sprong kon doen, trad Henderson tussenbeide.

De reus trad onverschrokken op het roofdier toe, dat alleen ogen scheen te hebben voor Raffles, plaatste het de loop van zijn revolver tegen het oor en drukte af. Als door de bliksem getroffen zakte de tijger ineem, onder het uitstoten van een rochelende kreet. Het grote dier viel op zijde, trok enige malen met de geweldige poten, kromde de nagels, die diepe voren in de grond trokken en blies de laatste adem uit.

Raffles was dadelijk op de been en snelde naar de ongelukkige Sherah, die bleek als een lijk terneder lag, met de grote ogen strak gevestigd op Raffles.

Zij bloedde zwaar uit de diepe wonde welke de tijger haar met zijn klauwen had toegebracht en scheen ieder ogenblik het bewustzijn te zullen verliezen, zodat Raffles begreep, dat hij snel moest handelen.

Hij maakte de doek los, die de jonge vrouw om de schouders droeg en die af-

komstig was uit de bagage, welke de drie reizigers hadden meegevoerd en verbond daarmee de wonde zo goed als hij kon.

Toen nam hij de jonge vrouw in zijn armen en beval kortaf:

— Op weg, mannen. Wij kunnen thans niet door de tunnel teruggaan, want dat zou haar al te zeer vermoeien. Laten wij ons haasten, want wij konden nog wel eens meer van deze roofdieren op onze weg tegenkomen, nu de duisternis begint te vallen.

Nog geheel onder de indruk van dit plotselinge voorval, waarbij Raffles ternauwernood aan de dood was ontkomen, aanvaardden de drie mannen zo snel mogelijk de terugtocht, thans echter de bosweg volgend, waar het reeds begon te duisteren. Na tien minuten nam Henderson de thans bewusteloze vrouw van Raffles over en zij scheen in zijn geweldige armen niet zwaarder te wegen dan een pop.

Zonder dat er veel gesproken werd gingen de drie mannen zo snel mogelijk voort.

Raffles ging voorop, het geweer schietvaardig, terwijl hij met zijn blikken de duisternis trachtte te doorboren. Dan volgde Henderson met de bewusteloze vrouw en Brand vormde als het ware de achterhoede, die het gros van het leger moest dekken. De duisternis viel snel en het was bijna nacht, toen de kleine stoet de bouwval van de oude tempel bereikte.

Op het ogenblik dat zij de binnenplaats zouden betreden, stond Brand eensklaps stil. Zijn scherp oor meende enig gerucht te hebben opgevangen in het woud, hetwelk zij zoeven hadden verlaten.

Het volgende ogenblik klonk het rauwe gebrul van de jaguar, dadelijk daarna gevolgd door het geblaf van een hond.

Slechts een ondeelbaar ogenblik later sprong een dier half getemde luipaarden uit het struikgewas te voorschijn, welke de rijke Indiërs gebruiken bij de jacht op herten.

De gouden halsband van het dier glansde in het maanlicht. De luipaard keek Brand een ogenblik met zijn groen fonkelende ogen aan, dook in het gras neer en maakte zich gereed om zich op hem te werpen, maar bliksemsnel legde de jonge man zijn revolver op de luipaard aan en drukte af. De kogel ging het dier door de hersens en doodde het op slag.

Maar nog had Brand het geluid van zijn eigen schot in de oren, toen er ook in het woud een gewerschot viel en op twee passen naast hem sloeg met een mat geluid een kogel te pletter tegen een brokstuk van een der zuilen op de tempelbinnenplaats.

— Vervloekt. Zij hebben ons ontdekt riep Henderson. Oh, die bandieten. Zij hebben hun honden op ons afgestuurd

— Haast je, James, was alles wat Raffles zei.

Hij snelde vooruit, zich zo diep mogelijk bukkend en ging het luik in de hoek van de binnenplaats openen.

Henderson snelde met zijn last, zo vlug hij kon, voort en hij mocht zich wel haasten want zijn reusachtige gestalte moest duidelijk zichtbaar zijn in het maanlicht op deze binnenplaats met haar talrijke witte muurgedeelten en zuilen.

Brand trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren, maar hij ontwaarde niets dan een aantal vage gestalten aan de zoom van het woud, op ongeveer vijf minuten gaans afstand.

Hij liet zich op één knie neer, bracht zijn geweer aan de schouder en haalde de trekker over. Een snerpende kreet aan de overzijde van de plek bewees hem, dat zijn kogel, in het wilde afgezonden, doel had getroffen.

Vlak achter elkaar klonken drie schoten en in zijn onmiddellijke nabijheid suidsen met een geluid de kogels voorbij. Een daarvan doorboorde de hoed van Henderson, hetgeen hem een kernachtige Londense vloek ontlokte.

Maar nu bereikte de reus veilig het luik, hetwelk Raffles reeds had geopend en hij daalde zo vlug hij kon, de ste-

nen trap af en legde de gewonde vrouw neer.

Brand volgde hem op de voet en liet het zware luik boven zijn hoofd dicht vallen.

Zij waren nu in betrekkelijke veiligheid, maar niemand zou kunnen zeggen, hoe lang het zou duren, alvorens het luik ontdekt werd en dan zouden zij moeten vluchten. Dat zou voor hen zelve weinig te beduiden hebben, maar hoe moesten zij de ongelukkige vrouw met zich meevoeren, die op zo'n vreselijke wijze door de tijger gewond was?

Raffles had aanstonds het noodverband verwijderd en gaf op zijn gewone, korte, zachte toon zijn bevelen. Henderson kwam met de kleine verbandtas aandragen, Brand bracht fris water. De wonde werd gereinigd en nu verbond Raffles haar opnieuw met grote zorgvuldigheid.

Intussen stonden Henderson en Brand aan de voet van de trap op wacht in bijna volslagen duisternis, want Raffles had slechts een kleine lamp laten branden, uit vrees dat het schijnsel wellicht door de retsen van het luik naar buiten zou dringen en hun aanwezigheid zou verraden aan de mannen van de Maharaja. Want het kon voor hem niet meer twijfelachtig zijn, dat een toeval de soldaten van Ram Kazilbash op hun spoor had gebracht.

Misschien hadden zij de dode tijger gevonden en de getemde luipaard en de hond hadden het spoor van de vluchtelingen door het woud heen gevolgd.

Zij moesten de kleding van de Europeanen herkend hebben, juist toen deze de binnenplaats van de tempelruïne bereikt hadden.

Er speelde een bittere glimlach om de dunne lippen van Raffles, toen hij op fluisterende toon zei, de blikken gevestigd op het wasbleke gelaat van Sherah:

— Deze ongelukkige vrouw heeft de kennismaking met de Grote Onbekende wel zeer duur moeten betalen. Ternauwernood aan de marteldood ontsnapt, wordt zij door een tijger aangevallen en ik kan niet zeggen, of het sterke bloed-

verlies haar niet noodlottig zal worden.

Hij had Sherah een versterkend middel toegediend en bleef nu met de kin in de hand gesteund, het schone gelaat beschouwen.

Het waren ogenblikken van de vreselijkste spanning, welke Charles Brand in lange tijd had doorgebracht, want het luik kon ieder ogenblik worden opengerukt, zonder enige voorafgaande waarschuwing, daar de voetstappen van de sluipende Indiërs gedempt zouden worden door de dikke laag van stenen en aarde, die zich boven de kelder bevond.

Hij stond in gebukte houding aan de trap, een voet op de onderste trede, alle zenuwen gespannen, de hand om de kolf van zijn revolver geklemd. Nu en dan wierp hij een blik op Raffles en hij bewonderde voor de zoveelste maal de raadselachtige kalmte van deze man die door niets scheen te kunnen worden verontrust.

Traag kropen de minuten voort. Toen sloeg Sherah plotseling de ogen op en keek Raffles recht in het gelaat.

Zij bewoog even de hand en tastte naar zijn vingers, terwijl zij zacht mompelde:

— Dank. Dank.

— Stil, Sherah, gij moogt niet spreken, zei Raffles, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van de Hindoese legde.

— Gij hebt nogmaals uw leven voor mij in de waagschaal gesteld, Sahib, gij hebt het monster gedood alleen met uw mes gewapend.

— Niet ik doodde de tijger, dat deed een mijner makkers, Sherah. Ik verwondde het dier slechts, en het zou mij gedood hebben, indien mijn metgezel mij niet ter hulp was gesnel.

— Gij wilt uw verdiensten natuurlijk weer kleiner maken dan zij in waarheid zijn, Sahib. Maar waarom staan uw vrienden daar aan de voet van de trap?

Raffles antwoordde niet aanstonds en dadelijk verscheen er een angstige uit-

drukking op het schone gelaat van de jonge vrouw.

— Zeg het mij, Sahib, verberg mij niets. Lopen wij gevaar? Heeft men ons ontdekt?

— Nog niet, Sherah, antwoordde Raffles ernstig.

— Nog niet? Men is ons dus op het spoor? Dan zijn wij verloren. O, ik smeek u, red u aanstonds door de onderaardse gang en laat mij hier achter, ik zou u slechts in uw bewegingen belemmeren.

— Wij verlaten u niet. Kunt gij werkelijk denken, Sherah, dat wij zo lafhartig zouden zijn, u in handen te laten vallen van uw vreselijkste vijand?

— Hij is het dus? Hij nadert? Hij heeft ons bijna gevonden?

— Nog niet, Sherah, misschien zullen zijn mannen het luik niet vinden en dan is er nog niets verloren. Hoe gevoelt gij u nu?

— Een weinig duizelig, zo ijl in het hoofd en mijn slapen kloppen als hammers.

— Geloofst gij dat gij zoudt kunnen lopen? vroeg Raffles, ofschoon hij zelf wel wist, dat de jonge vrouw dit zeer moeilijk zou vallen, zo niet geheel en al onmogelijk zou zijn.

— Als gij het nodig vindt, dat ik loop, dan zal ik lopen, vreemdeling. Ik vrees echter...

— Praat nu niet meer, Sherah, het is werkelijk beter voor u.

De jonge Hindoese wierp Raffles een dromerige blik toe uit haar grote, zwarte ogen, sloot ze toen langzaam en wendde een weinig het bleke gelaat af.

Raffles liep op de punten van zijn voeten naar de stenen trap en vroeg toen:

— Hoe staat het er mee? Niet gehoord?

— Nog niets, Edward. Maar dat is ook bijna onmogelijk, antwoordde Charles Brand. Ik wilde dat er een eind kwam aan deze spanning, alles is beter dan deze onzekerheid.

HOOFDSTUK V

DE ONTSNAPPING

Er was inderdaad volstrekt niets te horen daarboven. En toch was het bijna zeker, dat de soldaten van de Mararaja zich thans op de binnenplaats bevonden en daar een nauwkeurig onderzoek instelden.

De maan scheen met buitengewone helderheid en het kon niet anders of zij hadden op deze plek de vluchtelingen moeten zien verdwijnen.

De dode luipaard zou hen trouwens dienaangaande van alle onzekerheid moeten bevrijden.

Er zou misschien geruime tijd voorbijgaan, alvorens zij het luik hadden gevonden in de hoek vol schaduw, waar het zich bevond.

Maar niemand kon zeggen of zij niet zouden wachten tot de dag aanbrak en dan zouden zij, na lang zoeken, ten slotte de verroeste ijzeren ring wel vinden, waaraan het luik kon worden opgetrokken, ofschoon Henderson die reeds enige dagen geleden zorgvuldig met kalkgruis had ingesmeerd, teneinde hem zo weinig mogelijk bij de omgeving te doen afsteken.

De drie mannen beraadslaagden gedurende enige ogenblikken en begonnen toen zo geruisloos mogelijk de nodige maatregelen voor de vlucht te treffen.

Zij verdeelden de munitie, zodat ieder over een honderdtal schoten te beschikken had, laadden enige onmisbare kampeerbenodigdheden op hun rug, staken hun messen in de gordels en maak-

ten zich gereed om de kelder te verlaten.

Raffles was op Sherah togetreden, had haar voorzichtig van de grond getild en droeg haar nu naar de pilaar, waarvan Brand het mechaniek reeds had laten werken.

De kleine deur sprong open en met de grootste behoedzaamheid werd de gewonde vrouw door de opening afge-
laten, totdat zij veilig, maar kreunend van pijn en zeer bleek de bodem van de schacht had bereikt, waar de nauwe tunnel een aanvang nam.

Als laatste van allen wrong Henderson zich, zuchtend en hijgend als zoeven, opnieuw door de nauwe opening, nadat hij zijn revolvertas had moeten afdoen.*

Het deurtje in de pilaar werd zorgvuldig gesloten, twee zaklantaarns werden ontstoken en de zware tocht begon.

In bukkende houding droegen de drie mannen, elkaar om beurten afwisselend, telkens met zijn tweeën de gewonde vrouw door de onderaardse gang. Zij hielden zich ditmaal volstrekt niet op bij het altaar, dat de schatkamer verborg, maar spoedden zich verder, teneinde zich zo vlug mogelijk buiten het bereik hunner vijanden te stellen.

Met moeite werd Sherah langs de nauwe trap in het binnenste van het afgodsbeeld naar boven gebracht en ten slotte behoedzaam neergelegd achter het houten, ongeveer een meter hoge

schot, dat de altaarruimte van de tempelzaal afscheidde.

De tempel was slechts verlicht door een enkele albasten lamp, die slechts een flauw licht verspreidde. Tot geluk der vluchtelingen bevond er zich op dit ogenblik niemand in de tempel en het was ook niet waarschijnlijk, dat er zich die avond nog iemand zou vertonen.

Toch achtte Raffles de gewonde niet veilig op die plek en hij bleef zoeken, totdat hij, op tien passen afstand van de tempel een klein gebouwtje had ontdekt, dat niets anders was dan de stal, waar de heilige offerdieren, die juist een week te voren geslacht waren, gestald plachten te worden.

Er lag een dikke laag stro op de vloer en in een hoek van dit gebouwtje werd voor de gewonde een zacht leger bereid.

Sherah slaakte een diepe zucht, toen zij eindelijk rustig kon gaan liggen, wierp Raffles een dankbare blik toe, greep eensklaps zijn hand en bracht die snel aan haar lippen, terwijl zij mompelde:

— Gij zijt goed. Gij zijt een dapper, een edel man.

— Tracht thans te slapen, wat ik u bidden mag, want slechts volkomen rust kan u genezing brengen. Ik zal een mijner vrienden bij u achterlaten om u te beschermen.

— Gij verlaat mij? vroeg Sherah met een angstige uitdrukking in de ogen.

— Slechts voor korte tijd. Ik keer spoedig terug.

— Wilt gij mij niet zeggen, waarheen gij gaat.

— Naar uw vijanden?

— Waarom dan toch?

— Omdat ik paarden nodig heb en die denk ik bij hen te kunnen vinden, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar zij zullen u doden, riep de jonge vrouw, terwijl zij Raffles met sidderende hand bij de pols greep.

— Wij zullen ons wel in acht nemen wij zullen voorzichtig zijn en met list te werk gaan, antwoordde Raffles. Ik heb echter volstrekt paarden nodig, want de toestand is nu dreigend geworden. Zonder paarden kunnen wij

ons onmogelijk uit de voeten maken en wij kunnen ook niet een toevlucht zoeken in de onderaardse gang met haar bedompte lucht en zonder voldoende voedsel. Maar mocht ik niet terugkeren, dan, dan zal de metgezel, die ik bij u achterlaat u desnoods met offering van zijn eigen leven redden.

— Als gij niet terugkeert? Maar gij moet terugkeren. Ik zal sterven als gij mij alleen laat.

— Gij zult leven en gelukkig zijn, wanneer gij maar eenmaal buiten het bereik zijt van de man, die u naar het leven heeft gestaan, dan zal dit alles u voorkomen als een boze droom, gij zult het binnen korte tijd vergeten.

— Vergeten? Gij meent dat ik dit zou kunnen vergeten? Maar wat zijt gij dan toch voor een mens? Kunt gij niet in mijn hart lezen? Hebt gij zelf een hart?

— Spreek niet verder, Sherah. Bij de hemel, het is beter. Tracht te slapen, zeg ik u nogmaals, ik ga nu en ik hoop terug te keren, ik hoop u in een betere toestand aan te treffen, dan waarin ik u verlaat.

— Gij hoopt het? Ga dan, doe dan wat gij u hebt voorgenomen te doen en keer tot mij terug, want ik...

Zij voltooide de zin niet, maar gleden langzaam weer achterover op het stro en brandende tranen vloten van onder de gesloten oogleden over de zachte wangen.

Raffles keek nog een ogenblik op de gewonde neer, wendde zich toen zuchtend om en begaf zich met gebogen hoofd naar Brand en Henderson, die in een tegenovergestelde hoek van de stal op fluisterende toon een gesprek met elkaar voerden.

Hij legde zijn hand op de schouder van de reus, draaide zijn gelaat naar het zijne, zodat hij hem recht in de ogen kon zien en zei:

— Luister eens, James. Je zult hier blijven, bij onze beschermelingen en je zult over haar waken. Ik weet, dat ik je een zeer zware taak toevertrouw, want vijanden kunnen je overvallen, mensen zowel als wilde dieren en ik

weet niet, wie het ergst te duchten zijn.

— Ik zal over haar waken, Mylord.

— Ik reken op je. Mijnheer Charles Brand en ik verlaten je en zullen trachten, ons van enige paarden meester te maken, welke wij volstrekt nodig hebben, om onze vlucht te kunnen voortzetten. Zijn wij binnen drie uur niet terug, dan zijn er dingen gebeurd, die onze terugkeer onmogelijk maken en dan zal op jouw schouders de taak gelegd zijn, deze ongelukkige jonge vrouw te redden, aan wie wij zeer veel hebben goed te maken, want door ons toedoen is zij in deze vreselijke toestand geraakt.

— Ik zal handelen, zoals gij het mij hebt opgedragen, Mylord. Ik zal die vrouw redden, of ik zal dood zijn.

— Geef mij dan de hand, James, ik houd nu de hand van een braaf, een trouw, een moedig man in de mijne. Vaarwel, vriend, en de hemel geve dat het moge zijn, tot wederziens.

Hij maakte snel zijn hand los en wenkte Charles, die reeds gereed stond met de kleine tas, waarin de twee vrienden hun vermomming medevoerden, enige pruiken, baarden en kleurmiddelen.

Zij verlieten ijlings de stal en zochten een donkere plek op, waar zij snel hun gelaat een bruine tint gaven, overeenstemmende met die van de bewoners van deze streek.

Zij legden alles af, wat hun aanwezigheid ontijdig zou kunnen verraden, zoals de lichtgele beenstukken en hun dassen, en waren thans gereed om hun gevaarvolle onderneming te beginnen.

Daar een geweer hun toch niet van nut zou zijn en hen slechts in hun bewegingen zou belemmeren, voorzagen zij zich slechts van hun revolver en in hun gordel stak het brede jachtmes.

Raffles wierp nogmaals een blik op het kleine, lage gebouw, waar hij zijn beschermeling en Henderson had moeten achterlaten en zei toen op zachte toon:

— Laten wij gaan, Charles.

— Geloof je, Edward, dat die lieden

nog steeds op dezelfde plaats zijn? vroeg Brand op zachte toon.

— Ik geloof niet, dat zij zich reeds verwijderd zullen hebben. Zij zullen blijven zoeken, totdat zij het luik ontdekt hebben.

— En dan?

— Dan zullen zij de kelder doorzoeken en er niemand vinden. Maar ook daar zullen zij geruimen tijd doorbrengen, omdat zij inzien, dat wij toch ergens gebleven moeten zijn en niet door de grond kunnen zijn gezakt. Zij zullen dus zeer bepaald en met grote ijver naar een geheime uitgang zoeken en dat zal, hoop ik, wel zo lang duren, dat wij gelegenheid vinden, de lieden die boven op de grond zijn gebleven onverhoeds te overvallen.

Raffles en Brand liepen om de tempel heen, tot zij de voorzijde bereikt hadden en sloegen toen het bospad weer in.

Van de gedode tijger was geen spoor meer te ontdekken, de soldaten van de Maharaja hadden het reusachtige dier zeker weggesleept, want de huid zou door hun meester zeker op hoge prijs worden gesteld.

De twee mannen moesten de grootste voorzichtigheid in acht nemen, want het gevaar was niet denkbeeldig, dat hier in de onmiddellijke nabijheid nog andere tijgers zouden ophouden.

Zwijgend gingen zij naast elkaar voort, lettend op ieder gerucht, terwijl hun ogen op het door de maan verlichte bospad gericht waren. Zij schreden voort zo snel zij slechts konden en nog geen half uur later hadden zij de bouwval van de tempel bereikt. Zij hadden het laatste gedeelte van de weg bijna kruipend afgelegd, want zij moesten er thans ieder ogenblik op voorbereid zijn, op een schildwacht te stuiten. Aan de zoom van het bos richtten zij zich voorzichtig op en staarden naar de binnenplaats van de tempel, die thans vol grillige schaduwen was, teweeg gebracht door het schijnsel van de maan op de afgebrokkelde muren en de halverwege ingestorte draagzuilen.

Het duurde niet lang of hun scherp oog had spoedig een donkere groep ontdekt, waarin leven scheen te zijn: het waren een tiental paarden, bijeengebonden in de schaduw van een dicht bosje.

De beide mannen raadpleegden elkaar met een blik en kropen toen langzaam naar de donkere groep toe, zoveel mogelijk de schaduw zoekend. Er verstreken tien minuten en toen konden zij de paarden duidelijk onderscheiden. De dieren graasden rustig; zij waren allen gezadeld en van hun hoofdstel voorzien. Alleen de gebitten waren losgemaakt, en duidelijk was het zachte gerinkel hoorbaar van de kinkettingen, bij het aanraken van de bodem.

Van een bewaker zagen de twee mannen niets, en toch was het bijna zeker, dat de Hindoes de paarden niet onbewaakt zouden hebben achtergelaten, al meenden zij niet anders of de vluchtelingen moesten zich ergens onder de grond verborgen hebben.

Zij kropen nog enige meters voort en toen hield Brand plotseling verschrikt op; hij was bijna over een bewegingloos lichaam gestruikeld, dat daar lag uitgestrekt.

Raffles boog zich over de gedaante heen.

— Een Hindoe, een soldaat van Ram Kazilbash, en dood. Het is waarschijnlijk de man, die jij zelf een paar uren geleden hebt neergelegd, met een toevalstreffer zij hij koeltjes. Nu de kleren van deze schavuit kunnen mij te pas komen.

Hij ontdeed de Hindoe snel en zonder enig gerucht te maken, van zijn hoofdoek en zijn wijd overkleed, dat met een brede gordel om het middel werd dichtgehouden, waarna ook zijn brede, kromme dolk, waarna de sluiptocht verder ging.

Zij waren thans nauwelijks twintig passen van de paarden verwijderd en nog altijd hadden zij geen bewaker gezien.

Maar eensklaps legde Raffles zijn hand op de arm van Brand: zijn scherp oog had in de halve duisternis iets zien

bewegen aan de voet van een tamarindeboom; het was een menselijke gestalte, die daar neergehurkt zat, de armen op de knieën leunend, het hoofd voorovergebogen.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden slopen op de man toe.

Het gerammel der bidden en paardetuigen verdoofde volkomen het zachte geluid van hun nadering en zij konden de Hindoe besluipen, zonder dat zij hun tegenwoordigheid verrieden.

En eensklaps, met een sprong als van een tijger, wierp Raffles zich op zijn prooi en sloeg beide armen om zijn keel. Met een verwonderlijke kracht wist de Hindoe zich echter op te richten en met een woeste beweging trok hij zijn kris uit de gordel en stak met zoveel kracht in achterwaartse richting, dat hij Raffles zonder enige twijfel gedood zou hebben, wanneer de stoot raak was geweest. Thans echter drong de kris bijna een decimeter diep in de stam van de tamarindeboom: de man was ontwapend. Wel trachtte hij zijn kris weer uit de stam te trekken, maar hij bereikte niets anders dan dat de gegolfde kling middendoor brak. De man opende de mond om een kreet te slaken, maar de armen van Raffles hielden zijn keel als in een stalen schroef gevat.

Brand trad naderbij, nam de man zijn hoofdoek af, scheurde er snel een stuk van af, en duwde dit de Hindoe bij wijze van prop in de mond, terwijl hij hem met het overige van de doek knevelde.

Daarop bond hij snel de naakte bruine armen van de man op diens rug en snoerde vervolgens de enkels van de man bijeen, zodat hij geen stap zou kunnen doen.

De aldus machteloos gemaakte Hindoe keek zijn beide aanvallers beurteelings aan met blikken van machteloze haat en zijn zwarte ogen gloeiden als kolen vuur in het bruine, magere gelaat.

Raffles en Brand echter lieten geen tijd verloren gaan.

De worsteling had slechts enige seconden geduurd, maar niemand kon zeggen of zij niet gehoord was.

Zij moesten dus snel handelen. Zij kozen vlug vier van de beste paarden uit, bevestigden hun het bit in de bek en wierpen zich in de zadel, terwijl zij ieder een handpaard aan de teugel meevoerden. Maar hoe snel alles ook gegaan was, Raffles had de kleren van de gedode Indiër niet prijs gegeven.

Nauwelijks in de zadel gezeten gaven zij hun paarden de sporen en de edele dieren stoven over de open plek, welke de tempelruïne van de bosrand scheidde. Zij bereikten spoedig het bospad weer en behoefden thans slechts een half uur te rijden, alvorens de tempel van Vishnoe weer voor hen opdoemde, geheimzinnig glanzend in het zilveren maanlicht. Zij reden om de tempel heen, stegen haastig af en bonden de paarden aan de takken van een vijgeboom.

Zij traden daarop snel op de stal toe nadat Raffles zacht het bekende sein had laten horen: de kreet van de nachtuil.

De deur werd op een klier geopend en

het eerste wat er te zien viel, was de glinsterende loop van een revolver.

— Doe dat wapen maar weg, James, zei Raffles glimlachend. Wij zijn het.

Aanstonds werd de deur verder geopend en de brede gestalte van Henderson vertoonde zich op de drempel.

Een diepe zucht van opluchting welde uit zijn borst, toen hij Raffles en Charles Brand herkende.

En uit de grond van zijn hart klonk het:

— Goddank dat gij weer terug zijt Mylord. Ik heb moeilijke ogenblikken doorgebracht, dat verzeker ik u.

— Er heeft toch geen aanval plaats gehad, James? vroeg Raffles ongerust.

— Niet van mensen tenminste, Mylord. Maar de dieren zijn hier ook zo vriendelijk niet, in dit land! En ik wil u maar even zeggen, dat ik een beleg te doorstaan heb gehad van vier koningstijgers. Zij zijn nog geen kwartier geleden afgemarcheerd, en ik heb er een aangeschoten, dat weet ik zeker.

HOOFDSTUK VI

DE BEDOLVEN SCHAT

Op het gelaat van Raffles tekende zich grote ongerustheid af, toen hij dit nieuws uit de mond van de trouwe reus vernam.

De reizigers bevonden zich dus nog steeds in een uiterst gevaarlijke toestand, want het zou in de hoogste mate onvoorzichtig zijn, thans te trachten te ontkomen, terwijl de kans groot was, dat de verscheurende dieren nog altijd in de onmiddellijke omgeving rondslopen, aangelokt door de lucht der mensen. Zij zouden stellig de paarden ook al zeer spoedig ruiken en misschien terugkeren.

In geen geval, mocht Raffles de zwaar gewonde vrouw bloot stellen aan het gevaar van een nieuwe aanval der roofdieren.

Hij besloot dus, althans tot het aanbreeken van de dag te wachten.

Maar ook de paarden moesten in veiligheid gebracht worden, die zij met zoveel moeite hadden veroverd. De stal was echter groot genoeg om er de dieren te kunnen onderbrengen, die blijkbaar zeer nerveus waren. Zij hadden de oren in de nek gelegd, in hun ogen lag een dodelijk verschrikte uitdrukking en zij snoven met wijd opengesperde neusgaten de lucht op. Er kon niet aan worden getwijfeld of hun instinct had hen gewaarschuwd, dat er tijgers in de buurt waren. De dieren werden dus snel in de stal gebracht en de deur werd gesloten.

Daarop wendde Raffles zich aanstonds

tot Sherah, die met wijd geopende ogen en nog altijd zeer bleek op haar rustbed van bladeren lag, het hoofd steunend op een, met een mantel bedekt valies, boog zich over haar heen en vroeg op zachte toon:

— Hoe is het thans met u, Sherah?

— Ik voel mij reed veel beter, Sahib, antwoordde de jonge vrouw, terwijl haar slanke vingers naar de hand van hare redder zochten.

— Zijt gij niet bang geweest, toen de tijgers een aanval op de stal deden.

— Ik was niet zeer angstig, Sahib. Uw makker was in het geheel niet bang en hij schertste en lachte. Hij zei dat er volstrekt geen gevaar bestond, zolang er niet minstens veertig tijgers waren en zo stelde hij mij gerust.

— Ik hoop dat zij thans niet terugkeren, Sherah, want het allerliefst had ik aanstonds onze vlucht voortgezet, wanneer gij slechts in staat zoudt zijn de vermoeienissen van een langdurige rit te doorstaan. Ik vrees echter dat wij deze nacht nog hier zullen moeten blijven, totdat de dag aanbreekt. Wij zullen ons dan beter kunnen verdedigen tegen de verscheurende dieren.

— Ik zie dat gij paarden hebt, Sahib? hernam de jonge vrouw, met een blik op de dieren, die thans rustig bijeen stonden in een hoek van de stal.

— Ja, Sherah, het ging gemakkelijker dan ik dacht; wij hebben de waker kunnen overvallen en wij hebben hem

weten te binden en te knevelen, voor hij gerucht kon maken.

— Wat alles niet belet, Sherah, dat die booswicht mijn vriend bijna aan zijn kris had geregen, liet Charles Brand zich horen. Hij stootte als een dolle achter zich en zijn dolk drong wel een decimeter diep in een boomstam.

De jonge vrouw huiverde, toen zij deze woorden hoorde en de greep van haar tengere vingers om de hand van Raffles werd vaster. Toen sloot zij weer de ogen, blijkbaar vermoeid en slaakte een diepe zucht. Raffles maakte zijn hand zacht los, richtte zich op en wierp een blik door een brede reet in de wand van de stal.

De atmosfeer was buitengewoon drukkend en sedert enige ogenblikken was de maan achter een zwarte wolk verdwenen.

En groot aantal vogels vloog angstig piepend en sjilpend heen en weer en enige dozijnen apen slingerden als dol langs de boomstammen op en neer.

Brand was naast Raffles komen staan en vroeg nu verwonderd :

— Wat scheelt die dieren toch? Zouden zij de tijgers ruiken?

— Vogels zijn nooit bang voor tijgers antwoordde Raffles hoofdschuddend. Neen, het is iets anders. Ik geloof, Charles, dat er een van die geweldige onweders op komst is, die meestal niet zeer lang duren in deze streken, maar dan ook van een hevigheid zijn, waarvan men zich in Europa volstrekt geen voorstelling kan vormen. Zij gaan meestal vergezeld van een ware wolkbreuk, die het land over tientallen mijlen in een ogenblik kan blank zetten. Ik wilde dat wij reeds veilig in Dakar waren.

— Kunnen wij dan nu niet opbreken?

— Nu minder dan ooit. Je kent de onweders in deze streken niet. Het zou levensgevaarlijk zijn thans te willen trachten, een veiliger oord te bereiken dan deze stal is. Van kamperen zou geen sprake zijn, bedenk dat wel en toch breekt de nacht aanstonds aan.

Op dat ogenblik, juist toen Raffles

had uitgesproken, liet zich in de verte een rommelend geluid horen, hetwelk Brand verschrikt deed uitroepen :

— Daar barst het onweer reeds los.

— Neen, Charles, nog niet, dat is het gebrul van een tijger, antwoordde Raffles. Kijk maar eens naar de paarden.

De dieren hadden allen de kop opgeheven en stonden te trillen op de fijne benen, onder alle kentekenen van vreselijke schrik. Het was maar al te duidelijk, dat zij het gebrul van hun vijand hadden herkend.

Enige minuten verliepen in stilte en toen klonk het gebrul nogmaals, maar nu luider en blijkbaar veel dichterbij.

Raffles had zijn geweer gegrepen en laadde het kalm. Brand en Henderson volgden dadelijk zijn voorbeeld en ieder hunner zocht een opening in de wand op, groot genoeg om er de loop van het geweer door te kunnen steken en te kunnen mikken.

De paarden rukten aan hun halsters, maar wonderlijk genoeg werden zij dadelijk veel kalmer, toen Sherah hun met zacht vleierende stem in de taal van haar land enige woorden toeriep. Zij trappelden niet langer en het rukken aan de halsters hield op.

— Ik ben blij, dat de paarden zich kalm houden, Mylord, merkte Henderson op. Het is wel een aardige stal, zolang de vier paarden zich bedaard houden, maar hij wordt wel wat klein, als zij hier een fox-trott gaan dansen. Als wij ons tegen tijgers moeten verdedigen, dan is het beter, als wij niet door een van die sinjeurs daar in de hoek in onze ribben worden geschopt.

Nauwelijks had Henderson uitgesproken of nu van zeer dichtbij klonk een luid gebrul, dat dadelijk beantwoord werd door een andere tijger, die zich blijkbaar een weinig verderaf bevond.

De maan verschool zich nog altijd achter een wolk en het was zeer moeilijk, thans buiten iets te onderscheiden.

Maar Charles Brand had een elektrische zaklantaarn aangeknipt en richtte het licht door een der brede kieren in de stal, naar buiten.

Hij keerde de lichtbundel naar alle

richtingen en eensklaps, als bij toverslag, vertoonde zich de kop van een koningstijger, wiens ogen knipperden, toen de lichtbundel ze trof.

Raffles bedacht zich niet lang. Hij bracht zijn geweer aan de schouder, stak de loop door de spleet in de wand, mikte even... Het schot knalde, de tijger maakte een geweldige luchtsprong, onder het uitstoten van een vreselijk gebrul en viel toen neer op slechts weinige meters afstand van de stal. De kogel had hem juist tussen de ogen getroffen en hem zo goed als onmiddellijk gedood.

Nauwelijks hadden de vrienden zich hiervan kunnen overtuigen, of het licht van de electriche zaklantaarn verflauwde en ging toen plotseling uit.

Vruchteloos drukte Brand op het knopje, de lamp weigerde, de batterij was blijkbaar uitgeput.

En thans zouden zij in het donker moeten blijven, want ook de twee overige zaklampen hadden de dienst reeds een dag te voren gestaakt. De stal werd nu alleen verlicht door een kaarslantaarn, die een onzeker licht verspreidde.

De tijgers waren allen in de buurt, daaraan viel niet te twifelen. Zij bleven van woede, als reusachtige katten en het schurend geluid van hun raspige tongen over de scherpe tanden was duidelijk hoorbaar. Zij geselden hun flanken met hun staart en angstwekkend luid klonk hun gebrul, toen zij het lijk van de gedode tijger besnuffelden. Hun gedaanten waren slechts zeer vaag zichtbaar en vruchteloos hadden de drie mannen enige malen hun geweren afgeschoten.

In de duisternis waren de kogels nutteloos over de lichamen der reusachtige roofdieren heengevlogen.

Een paar malen wierp zich een der tijgers tegen de deur en het was goed, dat die van zeer stevige planken was vervaardigd en gesloten met twee dwarsbalken, anders had zij zeker het geweld van die sprongen niet kunnen weerstaan.

Wie echter kon zeggen, hoe lang de

deur bestand zou blijken te zijn tegen de scherpe nagels der roofdieren.

De paarden lieten een klagend gehinnik horen en lieten zich thans ook niet meer gerust stellen door de vleien-de woorden van Sherah. Zij schopten woest achteruit en de wanden van de houten hut kraakten.

Een ogenblik later zou de toestand nog bedenkelijker worden.

Want eensklaps klonk er boven hun hoofden een eigenaardig geluid, waarvan de vluchtelingen de betekenis maar al te spoedig begrepen. Een van de tijgers had zich met een koene sprong op het dak weten te werken en bewerkte nu met zijn scherpe nagels de houten planken. Het zou zeker geen half uur duren of het roofdier zou de planken vernield hebben.

Een kwartier verstreek, zonder dat er een schot gelost werd, want in de steeds dichter wordende duisternis viel niets te onderscheiden.

Wel echter hoorden de vluchtelingen steeds duidelijker het verschrikte gekrijs en het zinneloos heen en weer gefladder der dodelijk ontstelde vogels, die niet tot bedaren schenen te kunnen komen.

De drukkende stilte had plaats gemaakt voor een eigenaardig geluid, te wegegebracht door het ritselen der kurkdroke bladeren, want de wind was sedert een half uur opgestoken en nam ieder ogenblik in kracht toe.

Intussen ging de tijger op het dak onvermoeibaar voort, met zijn nagels de planken te bewerken.

Eensklaps klonk er een krakend geluid en een reusachtige klauw verscheen door een gat in een der planken. De klauw bewoog zich snel heen en weer, waarbij de nagels beurtelings verdwenen en weer te voorschijn kwamen, als trachtten zij iets vast te grijpen.

De paarden schenen thans verlamd van schrik te zijn en hadden zich dicht opeen gedrongen in een der hoeken van de stal, terwijl zij elkander in hun doodsangst bloedig beten.

Raffles had zijn revolver getrokken en doorboorde de klauw met een kogel

Met een luid gebrul, dat de stal deed trillen, trok de tijger zijn gewonden klauw terug en begon aanstonds opnieuw, thans nog feller dan te voren, de planken van het dak met zijn nagels te vernielen.

De deur wankelde onder de herhaalde sprongen van de twee overige tijgers en de gehele stal scheen in zijn voegen te kraken, door het gewicht van de elkan- der in een hoek verdringende paarden. Wat er geschied zou zijn, als er niet eensklaps op onverwachte wijze een algehele verandering van de toestand ware ingetreden, is niet te zeggen.

Want plotseling verscheurde een verblindende bliksemstraal de inktzwarte wolken en bijna tegelijkertijd klonk een ratelende donderslag van ongeken- de hevigheid.

Alsof dit een sein was geweest, zo be- gon het te stortregenen.

Een oogenblik hield het krabben op het dak op, en toen konden de vluchte- lingen duidelijk waarnemen, hoe de tijger met een lenige sprong van het dak wipte. Dadelijk daarna bewees het geluid van brekende takken, dat de drie roofdieren zich met grote sprongen verwijderden, vluchtend voor het on- weder en zich naar hun holen reppend.

Maar al waren de vier vluchtelingen ontkomen aan het gevaar, door de ver- scheurende dieren te worden overrom- peld, daar dreigde er thans een, dat niet minder vreesaanjagend was.

Want met alles vernietigende hevig- heid was het tropische onweer losgebar- sten. De wind was met onbegrijpende snelheid tot de kracht van een orkaan aangewakkerd, de hemel werd onafge- broken verscheurd door verblindende bliksemschichten, en de donder rolde bijna zonder onderbreking, met een ge- weld, waarvan Westerlingen zich geen voorstelling kunnen vormen.

Met dikke stralen viel de regen met een oorverdovend lawaai uit de hemel neer, en in een oogwenk stond de om- geving onder water, ofschoon de grond door de langdurige droogte volkomen uitgedroogd was en het regenwater aan- vankelijk gretig had verzwolgen,

Er vormden zich beekjes, die langs de stal heenschroomden, die met opzet op een soort stenen fundament was ge- bouwd, ongeveer een halve meter ho- ger dan de omgeving gelegen.

Raffles keek met gefronst voorhoofd door de brede spleet in de wand naar buiten en bleef vele minuten lang onbe- wegelijk in dezelfde houding staan.

Toen wendde hij zich tot Sherah, die stil in een hoek terneder lag en vroeg:

— Wat denkt gij van dit onweder, Sherah, gij die een dochter zijt van dit land?

— De onweders in deze streken zijn van een ontzettende hevigheid, Sahib, die iedere beschrijving te boven gaat, vooral wanneer het geruime tijd achter- een droog is geweest. De rivieren tre- den dan vaak buiten hun oevers, zware bomen worden ontworteld, het vee ver- drinkt in de weiden, en vaak zijn er honderden mensenlevens te betreuren want maar al te dikwijls wast de wa- tervloed met een alles overrompelende snelheid en sleurt alles met zich mee. Het is wel eens geschied, dat gehele dor- pen met hun lemen en rieten hutten letterlijk van de aardbodem werden weggevaagd, binnen een tijdsverloop van een half uur.

— Duren dergelijke onweders lang?

— Soms een uur, soms verscheidene dagen. Maar hoe korter de duur, Sahib, hoe heviger meestal de aard van het onweder, en hoe ernstiger de gevolgen. Wij zijn hier in een streek, die door talrijke rivieren, grote en kleine, door- sneden wordt en reeds vroeger is het voorgekomen, dat het water, opge- zweept door de hevige wind, tot aan Sonaripur doordrong en daar talrijke kelders deed onderlopen.

Een krakend geluid deed de jonge vrouw verschrikt ophouden.

Brand snelde naar de opening in de wand en zag nog juist hoe een reusachtige dadelpalm door de bliksem getrof- fen, langzaam voorover neigde en toen ter aarde stortte, neen, toch niet ge- heel, want de kruin bleef rusten op een gedeelte van de tempel.

Het volgende oogenblik zou een an-

dere boom getroffen kunnen worden en niemand kon zeggen of de stal dan niet het slachtoffer zou zijn.

Toch viel er niet aan te denken, het kleine houten gebouw op dit ogenblik te verlaten. Het was stevig gebouwd en het zou de kracht van de wind nog geruime tijd kunnen weerstaan.

Henderson had snel het gat in het dak, door de tijger gemaakt, zo goed en zo kwaad als het ging, dichtgestopt met stro, bladeren en takken, die hij in de stal had gevonden, maar het was te voorzien dat het niet lang zou duren of de regen zou deze noodbedekking spoedig hebben weggespoeld.

De paarden rilden van angst, maar stonden nu onbewegelijk bijeen en wachtten blijkbaar gelaten hun lot af, dat toch onafwendbaar zou zijn.

Het geweld van het onweer nam nog toe en de donder ratelde zo aanhoudend en alles overstemmend, dat het voor de vluchtelingen onmogelijk was, zich voor elkander verstaanbaar te maken.

En steeds breder werden de beekjes die zich gevormd hadden, steeds hoger steeg het water, hetwelk de uitgedroogde bodem onmogelijk kon verzwelgen.

Niets wees er op, dat het onweer spoedig zou bedaren; integendeel, het scheen elke minuut nog in hevigheid toe te nemen.

Met gekruiste armen stond Raffles in het midden van de stal.

Tegen mensen kon hij het ten allen tijde opnemen, maar machteloos stond ook hij tegenover de woede der elementen, die zich nergens ter wereld in zulk een omvang en kracht uit als in de tropen en meer in het bijzonder in deze streken van India.

Alleen Centraal-Afrika is in dit opzicht te vergelijken met Nepal.

Het water stroomde nu als een bruisende bergstroom voorbij en de regen bleef in wolken water neerplassen, met een zo sterk geluid, dat het was alsof de hemelen zich voor alle tijden ontlasten van water.

Zelfs toen eindelijk de hevigheid van het onweer afnam, bleef de regen de

aarde geselen, met een onbeschrijflijke kracht.

Het was duidelijk, dat de naburige rivieren onmogelijk al dit water konden verzwelgen en buiten hunne oevers waren getreden.

Op deze tamelijk hoog gelegen plek stond het water thans ruim een voet hoog en men moest vrezen, dat het nog hoger zou stijgen.

Toen besloot Raffles, zonder tijd te verliezen, in de richting van Sonaripur te gaan, dat op een hoogvlakte gelegen was en dus veilig zou zijn tegen de overstroming.

Hij mocht de gewonde vrouw in geen geval blootstellen aan het gevaar, hier te verdrinken.

Want daarvan kon men zonder overdrijving reeds spreken: de wind joeg het water op tot ware golven, de tijd drong en men moest zo spoedig mogelijk deze gevaarlijke plek verlaten.

Raffles wendde zich tot Sherah, onderzocht de wonde, hernieuwde het verband en vroeg toen op zachte toon:

— Gevoelt gij u sterk genoeg, Sherah, om van hier te gaan? Het water wast nog steeds en niemand kan zeggen, wanneer hieraan een einde komt.

— Ik ga waar gij gaat, Sahib.

— Breng dan de paarden naar buiten, James, beval Raffles op zachte toon. En jij, Charles, zoek onze bagage bijeen, maar neem alleen het allernoodzakelijkste mee.

De donder rommelde nog heel in de verte en slechts nu en dan verlichtte een felle bliksemstraal de inktzwarte hemel.

Terwijl de toebereidselen tot de aftocht werden gemaakt, was de regen geleidelijk verminderd, maar het was duidelijk, dat op enige kilometers afstand het hemelwater nog altijd met dikke stralen neergutste. Het kwaad was verricht, de meeste rivieren en hun schatplichtige zijtakken waren buiten hun oevers getreden en hadden het land mijlen in het rond onder water gezet.

De paarden werden in de donkere nacht naar buiten geleid. Raffles tilde Sherah behoedzaam op en plaatste haar

vóór zich op het zadel. De bagage werd op een der paarden geladen en de tocht begon. Tot de knieën door het water wadend, door hun instinct in de goede richting geleid, gingen de paarden langzaam, in stap voort.

Sherah leunde met gesloten ogen, een vage glimlach om de lippen, tegen de borst van Raffles, die haar met één hand ondersteunde en met de andere zijn paard bestuurde.

Na een half uur ongeveer bereikten zij de bouwval van de oude tempel, maar daarvan viel nu niet veel meer te zien, want alles was door het water overstroomd.

— En de schat? vroeg Brand.

— Die is voor ons verloren, Charles, antwoordde Raffles. Kijk maar eens.

Hij wees met uitgestrekte vinger naar een soort stroomversnelling, waar het water zich met luid geraas in een uitholling van de bodem scheen te storten.

— Wat is dat? vroeg Brand.

— Dat is de onderaardse gang, waarin het rivierwater zich nu met geweld een toegang baant, antwoordde Raffles. Het water heeft eerst de bodem los gewoeld en is door het luik en de reten in de holle pilaar in de gang doorgedrongen. De tunnel is over een grote lengte ingestort en daarmede de schatkamer. Ik betwijfel, of die wel ooit weer kan worden teruggevonden. Wij zullen het intussen pogen, later, nu niet. Thans moeten wij ons eerst buiten het bereik stellen van de elementen, en dan heb ik nog een woordje te spreken met Ram Kasilbash.

Raffles wende zijn blik af van de plek, en vroeg op zachte toon aan de vrouw, die tegen zijn borst rustte:

— Zeg mij eens, Sherah, kent gij hier in deze streek niet iemand, die u zeer is toegedaan, dat hij of zij u enige dagen zou willen opnemen en onderdak verlenen?

— Gij verlaat mij reeds, heer?

— Slechts voor korte tijd, Sherah, antwoordde Raffles haastig. Ik keer terug om u in veiligheid te brengen, wees

daar zeker van. Maar het is volstrekt nodig, dat eerst uw wonde zich sluit.

— Ik ken een oude vrouw, niet ver van de stad, die mij blindelings is toegedaan en zich voor mij zou laten doden. Zij heet Marjah en woont geheel alleen in een kleine hut aan de zoom van het bos. De Hindoes beschouwen haar met ontzag en vrees: zij menen, dat zij in verbinding staat met boze geesten...

— Dan breng ik u voorlopig naar die vrouw. Zij zal over u waken, tot ik mij weer bij u gevoegd heb en dan breng ik u hier vandaan, zó ver, dat de Maharaja u niet meer zal kunnen bereiken.

Sherah zei niets, maar sloot opnieuw de ogen en slaakte een zucht, terwijl zij zich opnieuw aan de borst van de Grote Onbekende nestelde.

De tocht werd voortgezet. Langzamerhand nam de hoogte van het water af en na een rit van bijna drie uren gingen de paarden droogvoets: men naderde de residentie van de Maharaja van Dacca.

Raffles hield zijn paard in, dat tekenen van vermoeienis begon te geven en vroeg, zich over de half slapende vrouw heenbuigend:

— Zeg ons thans, hoe wij de hut van Marjah kunnen bereiken, Sherah.

— Gij moet het smalle pad volgen, dat aan de voet van die heuvels daarginds loopt. Na tien minuten zult gij de hut zien liggen onder het loverdak van een grote vijgenboom.

Raffles gaf zijn metgezellen een wenk en de paarden sloegen de aangeduïde weg in. De jonge vrouw bleek zich niet te hebben vergist. Het pad voerde inderdaad naar een lage hut van hout en riet, die steun leek te zoeken bij een reusachtige vijgenboom. Allen stegen af en Sherah werd voorzichtig naar de deur van de hut gedragen.

Raffles klopte aan en na enige ogenblikken werd de deur geopend door een vrouw, zo verschrompeld en tanig, dat zij niets dan vel en been leek te zijn. Naderhand vernam Raffles dat Marjah

de eerbiedwekkende ouderdom van honderd en tien jaren had bereikt.

Zij bleek echter nog uitstekende ogen te hebben, want zelfs in de duisternis herkende zij de gewonde vrouw bijna aanstonds. Zij bukte zich over Sherah heen, streek haar het haar uit het voorhoofd en sprak haar op liefkozende toon toe, zoals men met een kind doet. De jonge Hindoese werd naar binnen gedragen en op een bed van bladeren, bedekt met tijgerhuiden neergelegd.

De oude vrouw werd, zover het nodig was, op de hoogte gebracht en haastte zich, een papje te maken van helende kruiden, waarvan de wonderbaarlijke uitwerking zich spoedig genoeg zou doen gelden.

Pas toen Raffles zich had overtuigd, dat de jonge vrouw rustig sluimerde, onder de invloed van een drank, welke de oude vrouw had toebereid, nam hij Henderson ter zijde en deelde hem of fluisterende toon zijn plannen mee.

De twee mannen vernomden zich snel, Raffles in het gewaad van de Hindoe-soldaat, de reus in een soort witte tunica, welke Raffles in een hoek van het vertrek had gevonden.

Beiden maakten hun gelaat bruin, keken hun wapens na en waren nu gereed voor de gevaarlijke onderneming.

De oude vrouw had zwijgend toegezien, zonder iets van deze verkleeding te begrijpen.

Raffles trad nu op Brand toe en zei zich van de Franse taal bedienend:

— Binnen drie uren ben ik terug, of ik kom niet terug...

— Is het nodig, dat je dit doet, Edward? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

— Ja, antwoordde Raffles kortaf. Die man moet gestraft worden en ik weet op dit ogenblik geen betere straf voor hem, dan hem van een deel zijner schatten te beroven.

Hij drukte Brand krachtig de hand die hem met een bezwaard hart zag vertrekken en verliet met Henderson de hut.

Zij bestegen twee der snelste en minst vermoeide paarden en reden vlug

naar een plek in het woud, vanwaar zij het paleis het best ongemerkt zouden kunnen naderen. Daar gekomen, stegen zij af, bonden de paarden aan een boom en slopen voorzichtig naar de achterzijde van het paleis.

De nacht was zeer donker en het zou nog verscheidene uren duren, alvorens de dag zou aanbreken. Zij doken in het hoge gras neer en luisterden.

Na enige ogenblikken werden de zachte schreden hoorbaar van een schildwacht, die aan de voet van de muur heen en weer liep.

Zij wachtten tot de man vlak bij hen was gekomen, richtten zich eensklaps op en wierpen zich op hem. Binnen enkele seconden was de man gekneveld en zo stevig geboeid, dat hij zelfs geen vingerlid kon verroeren.

Vlug snelden Raffles en Henderson naar de hoektoren en klauterden over de muur op dezelfde plek, waar de reus en Charles Brand enige dagen geleden de stoutmoedige beklimming van de toren hadden gewaagd.

Zij bevonden zich op een volkomen duistere binnenplaats en richtten nu hun schreden naar een kleine, lage deur, welke toegang gaf tot de achterste vertrekken van het paleis, waar alles in diepe rust scheen te zijn.

Raffles haalde een fijne loper te voorschijn en had binnen enkele ogenblikken het slot van de deur geopend.

De twee mannen traden behoedzaam binnen. Zij stonden aan het begin van een smalle door een olielampje spaarzaam verlichte gang. Aan het einde daarvan konden zij vaag het benedenste gedeelte ontwaren van een stenen trap. Zij bleven enige minuten doodstil op dezelfde plek staan, en luisterden met alle inspanning. Daar zij echter volstrekt niets hoorden, gingen zij op de punten hunner voeten lopend verder. Onder aan de trap stonden zij opnieuw stil, om pas enige minuten later hun tocht voort te zetten. Zij bereikten, na de trap te hebben bestegen, een breed portaal, waarop verscheidene, prachtig gebeeldhouwde deuren uitkwamen.

Raffles herkende aanstonds de deur

van de grote zaal, waar hij voor de Maharaja had moeten verschijnen. Hij wist, dat daarnaast zich de zaal bevond waar de kostbaarheden van de machtige heerser werden bewaard. En daarnaast weer lag het grote, prachtig ingerichte slaapvertrek.

Raffles sloop op de deur van de gerechtszaal toe, maar bij bevond, dat zij gesloten was en toch moest die deur open, om in het vertrek te komen, waar het goud en de juwelen bewaard werden.

En toen hij nog nadacht over de beste wijze om in dat vertrek door te dringen, klonken er opeens naderende voetstappen op een andere brede hoofdtrap

— Ga voor de deur staan en kruis je armen, beval Raffles fluisterend. En doe niets voor ik het je beveel.

Dadelijk ging de reus naar de brede deur van de rechtzaal staan en kruiste de armen.

Raffles volgde aan de andere kant zijn voorbeeld en daar stonden zij onbeweeglijk, als wachters, de gebronsde gezichten flauw beschenen door het licht, dat uit een albasten lamp van de zoldering straalde.

De voetstappen klonken nu reeds in de gang en een ogenblik later verschenen er twee soldaten van de lijfwacht, die klaarblijkelijk de ronde deden.

Een ogenblik bleven zij verrast stilstaan bij het zien van de twee onbeweeglijke schildwachten, maar zij lieten zich bedriegen door het uiterlijk en liepen blindelings in de val...

Toen zij naderbij waren gekomen en een hunner zijn lantaarn ophief, ten einde te zien, wie de onbekende wachters voor de deur van de rechtzaal waren, sprak Raffles vlug een paar woorden, die alleen voor Henderson begrijpelijk waren, en duwde op hetzelfde ogenblik de man met de lantaarn een doek met een bedwelmende stof onder de neus.

De man wilde de doek wegduwen, maar hij was te laat; een ondeelbaar ogenblik later zag hij bewusteloos neer,

terwijl de lantaarn uit zijn hand gleden en uitdoofde. En voor zijn makker nog goed en wel begreep wat er geschiedde, had Henderson hem met een enkele vuistslag geveld, zodat hij als een ledige zak neerplofte.

Maar hoe kort het gevecht ook had geduurd, het scheen daarbinnen te zijn gehoord. Er klonk een geschuifel van voetstappen, de deur werd opengerukt en een slaperig hoofd verscheen om de deurkier. De doek met chloroform kwam juist van pas om dit hoofd als bij toverslag te doen verdwijnen. Het bleek toe te behoren aan een soldaat, die de wacht had moeten houden in de rechtszaal.

Zonder zich te bedenken, stapten Raffles en Henderson over het bewegingloze lichaam heen en betraden de zaal, die verlicht werd door een tweetal lampen.

Zij staken haar in haar volle lengde over en openden de deur van de schatkamer, juist toen de deur van het slaapvertrek openvloog en Ram Kazilbash op de drempel verscheen, met verwarde baard, in nachtgewaad, een kromme sabel in de vuist.

Ook hij was blijkbaar gewekt door het gerucht van de korte worsteling.

— Nu, ik geloof wel, dat wij thans in de meerderheid zijn, mijn waarde Maharaja, zei Raffles glimlachend. Met die fraaie sabel zult gij tegen mijn revolver niet veel uitrichten. Neen, open uw mond niet om te schreeuwen, want ik zweer u, dat ik u neerleg als een hond. Ha, gij herkent mijn stem, naar het schijnt? Des te beter. Dan weet gij, waarom ik hier kom. Neen, niet om te doden, zoals de uitdrukking van uw gelaat schijnt te verraden. Ik kom u slechts bestelen. Bind en knevel mij die bruine duivel eens, vriend James.

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen, maar trad met het opgeruimdse gezicht van de wereld op de Maharaja toe en begon met hem met een enkele ruk zijn zwaard af te nemen.

En terwijl Raffles Ram Kazilbash met zijn revolver in bedwang hield, bond Henderson hem met bekwame spoed en grote handigheid zijn armen op de rug, na hem een doek in de mond te hebben gepropt, ten einde hem het schreeuwen te beletten.

— Het prettigste werk, dat ik in lange tijd gedaan heb, zei de reus grinnikend Sta stil, bruine satan, of ik hak je met je eigen sabel tot snippers. Zo en nu je benen ook nog van wege het weglopen. Klaar, Mylord.

Raffles had zwijgend toegekeken en liet zijn blikken nu in het rond gaan.

Hij had spoedig enige prachtig bewerkte kasten ontdekt, waarvan de sloten niet lang weerstand konden bieden aan zijn vaardige hand.

Zij bleken gevuld te zijn met gemunt goud, juwelen van allerlei aard en sieraden van goud en zilver.

Hij greep haastig een sterke zak, die op de vloer van een der kasten lag en begon die te vullen met wat zijn hand voor het grijpen vond.

Tien minuten later was alles afgelopen en er bevond zich in de schatkamer letterlijk niet meer, wat de moeite van het medenemen waard was...

De twee mannen wierpen nog een blik op de machteloze heerser over duizenden, die hen met een gloeiende blik vol woeste haat aankeek en verlieten haastig het vertrek.

Zij verlieten het paleis op dezelfde wijze als zij er waren binnengedrongen en vonden hun paarden rustig grazend op de plek, waar zij ze hadden vastgebonden.

Een uur later waren zij met de buit veilig in de hut van Marjah teruggekeerd, juist toen de dag begon aan te breken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Wraak van de Radjah

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS.

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2014. — Avontuur in België 2015. — De Moord in Kamer 13 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt 2022. — De Waanzinnige 2023. — De gestolen claim 2024. — De Bergduivel 2027. — Het Geheime Document 2028. — De Redding van « Goudhaar » 2029. — « Goudnaar » 2030. — De Smokkelkoningin 2031. — De Misdaad in de trein 2032. — De Revue-Girl 2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Kelzerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bill krijgt een lesje 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verklikker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kool des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vioolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgen Schat 2082. — De Bende van de Gouden Ster 2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdaad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lokt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten 2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumoor om de Derby	2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de « De Ratten » 2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irma Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hol van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2.139. — Een wanhopige ontsnapping 2.140. — De Erfenis der Caraïben 2.141. — Het Drama in Cromwell Street 2.142. — Het einde van een schurk 2143. — In het barre Noorden 2144. — Misdadige Onschuld 2145. — De Duivel in de Vrouw 2146. — Het Spook van Sèvres 2147. — De Dubbelganger 2148. — Onraad op Drummond Hall 2149. — Amor en Juwelen 2150. — Het geheim van de Grot 2151. — Bernadette's Geheim 2152. — Diamanten en Liefde 2153. — Goud onder de Golven 2154. — Het Geheim van de Grafkelder 2155. — De Vrouw in het rood 2156. — Het debuut van Conny Campbel 2157. — Een voordelig zaakje 2158. — Een duivels complot 2159. — De verliefde Juwelier 2160. — Het Raadsel van King Charles Street 2161. — Een Corsicaans Avonturier 2162. — Het Schatkamereiland 2163. — Rumoor in Cromwellstreet 2164. — In het hol van de leeuw 2165. — Waar het avontuur lokt 2166. — De ontvoerde bruidegom 2167. — De onbekende erflater 2168. — De Vishnoc-Tempel 2169. — Onder de Tempelruïne

IN VOORBEREIDING :

2170 — De Wraak van de Radjah